

ROTA

Słyszalne na Litwie na falach krótkich

RADIO MARYJA
KATOLICKI GŁOS W TWOIM DOMU

poniedziałek - sobota - od 7⁰⁰ do 9¹⁵,
niedziela - od 8⁰⁰ do 10⁰⁰ - 15455 kHz (25 m).
Codziennie od 17⁰⁰ do 24⁰⁰ - 7400 kHz (41 m)

DODATEK HISTORYCZNO-PATRIOTYCZNY DLA POLAKÓW NA LITWIE

7-13 marca 2024 r., nr 1298

Już wkrótce rusza Jarmark Kaziukowy!

W dniach 8-10 marca w Wilnie odbędzie się tradycyjny Jarmark Kaziukowy. Jarmark rozpocznie się w piątek o godz. 14.00 pochodem orszaku św. Kazimierza, który wyruszy z placu Niepodległości w kierunku placu Katedralnego, gdzie nastąpi oficjalne otwarcie jarmarku i odbędzie się koncert folklorystyczny (trio Karolis Ramoška, Marija Grabškaitė i Sigitas Gailius zaprezentują program „Virsmas”).

W tym roku na Jarmarku Kaziukowym swoje wyroby i produkty zaprezentuje ponad 800 twórców i 400 producentów żywności. Na całym terenie jarmarku działać będzie 13 kawiarni plenerowych. Gdyby wszystkie stragany ustawić jeden za drugim, to ich długość wyniosłaby ponad 4,5 kilometra. Na początku alei Giedymina swoje wyroby zaprezentują twórcy ludowi, a na początku ul. T. Vrublevskio staną stragany producentów żywności, posiadających certyfikaty Dziedzictwa Kulinarne. Na początku ulicy Šventaragio rozstawione zostaną namioty przedstawicieli „Republiki Twórców”.

Na ulicy Maironio, za skrzyżowaniem z ul. Malūnų, będzie pchli targ. Wyjątkowe ubrania i akcesoria litewskich projektantów będzie można kupić w „Alej Designu”, zlokalizowanej na placu Katedralnym obok pomnika Giedymina.

Piękną tradycją stał się już „Kaziuczek Dziecięcy”. Rozpocznie się on w sobotę, 9 marca, o godz. 11.00 w centrum handlowym „G9”. Tutaj będzie można nie tylko zapoznać się z twórczością młodych twórców, ale także wziąć udział w warsztatach edukacyjnych takich jak: wicie palm, tkanie

FOT. ARCHIWUM



wstęg i robienie pająków ze stomy, wycinanek czy ozdabianie pierników.

Nowością w tym roku jest Podwórko Smakoszy na placu Łukiskim. Ponad 140 handlowców z Litwy i krajów sąsiadujących zaprezentuje tu całą kulinarną różnorodność Jarmarku Kaziukowego.

10 marca na skwerze Odminių odbędzie się akcja „Ptaki Wolności”, przeprowadzona przez organizacje „Stiprūs kartu” i „Pakruojo dvaras”. Zaproszą wszystkich do wspólnego robienia budek lęgowych dla ptaków, ich zakupu, a zebrane środki zostaną przeznaczone na zakup zestawów dla ukraińskich żołnierzy, a o godz. 12.30 na placu Katedralnym odbędzie się aukcja na rzecz Ukrainy. Z uwagi na wyzwania związane z ograniczeniami w ruchu drogowym, w tym roku zdecydowano nie stawiać straganów kaziukowych na ulicach Pilies i Didžioji oraz na placu Ratuszowym. Podczas jarmarku będzie ograniczony ruch samochodów na al. Giedymina oraz na ulicach T. Vrublevskio, Šventaragio, Barboros Radvilaitės i Maironio.

Fot. Jerzy Karpowicz

Niebowski

ODSZUKANY W CIENIU

święty Kopciuszek odszukany w cieniu
święta Dziewczynko z zapalkami
święta Sierotko Marysiu
święty Andersenie
święta Mario Konopnicka
dzieciństwo przeminęło
stół rodzinny się spalił
czas jak zadyszana pszczoła
Anioł Stróż już na rencie
bo i świat się zawalił

Ks. Jan Twardowski

Obrazy wróciły do rodzinnych Taboryszek



FOT. SALCINKA/LIT

Wspomnień o Annie Krepstul nigdy nie będzie za dużo. Ludzi inspirują nie tylko jej obrazy, ale również droga życiowa.

Dzięki namalowanym przez nią ponad 3 000 obrazów widzimy świat oczami malarki. Oto piwonie, bratki, rumianki, bławatki, autoportret z głębokim spojrzeniem, jesienna

droga i krzyż, zaśnieżona chatka ze ścieżką prowadzącą do studni. Głębokie wrażenie wywierają złamane drzewa, symbolizujące jej los.

Dokończenie na s. 2

Spotkanie słuchaczy PUTW z generałem Antonim Mikulskim

O walce z korupcją i nie tylko...

W Domu Kultury Polskiej odbyło się kolejne posiedzenie słuchaczy Polskiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Wilnie. Na zaproszenie rektora profesora Ryszarda Kuźmo prelekcję o pracy kryminologów wygłosił generał Antoni Mikulski.

W tym systemie referent pracował od 1982 roku. W ciągu wieloletniej jego pracy w organach służby państwowej wykryto 750 przestępstw. Obecnie Antoni Mikulski współpracuje ze Służbą ds. Badań Przestępstw Finansowych (FNTT) w wykrywaniu przestępstw finansowych, tak zwanego prania „brudnych pieniędzy”. Opowiedział o operatywności grupy kryminologów podczas ujawnienia miejsca pobytu uprowadzonej niepełnoletniej mieszkanki Kowna. Kiedy analizowano sytuację poszukiwanej, korzystano z 24 tys. przesłuchanej

Dokończenie na s. 7



FOT. ARCHIWUM

Maksyma tygodnia:

„Bądź ostrożny w pożyczaniu pieniędzy przyjaciołom. Możesz stracić i pieniądze, i przyjaciół”.

H. J. Brown, Jr.

Obrazy wróciły do rodzinnych Taboryszek

Dokończenie ze s. 1

Przygniatana przez choroby, a jednak otwarta na życie. Podobnie jak każdy namalowany przez nią obraz ukazywała piękno świata pełnego miłości i wiary. To właśnie jej niezłomna osobowość przyciągała ludzi i inspiruje nadal. Jej obrazy eksponowane są w założonym dzięki wysiłkom Samorządu Rejonu Solecznickiego i Centrum Wspólnoty Wsi Taboryszek „Taboryszki jak malowane”. Czynnym jest tu kilka sal wystawowych, w których eksponowane są wyhaftowane przez nią prace oraz obrazy. Pokazany jest też fragment jej pokoju, w którym pracowała. Obecnie o muzeum dba pracowniczka Centrum Kultury w Solecznikach Alina Mołoczko.

Aż trudno uwierzyć, że obrazy

Anny Krepstul rozsiane są po całym świecie, jednak serce się raduje, że niektóre z nich wracają do rodzinnych Taboryszek – tam, gdzie przed wielu laty kochająca świat kobieta dała im życie.

„Przed kilkoma tygodniami do muzeum wróciły aż dwa obrazy Anny Krepstul! Dzięki kustoszowi Muzeum Władysława Syrokomli w Borejkwoszczyźnie Józefowi Szostakowskiemu rodzina Aliny i Jarosława Dowejków ze wsi Grykienie w rejonie wileńskim sprezentowała muzeum mający historyczną wartość obraz z wczesnego okresu twórczości malarki. Na obrazie przedstawione zostały zapowiadające nadejście wiosny gałązki wierzby w wazonie.

Inny obraz również pochodzi z

wczesnego okresu twórczości Anny Krepstul – przedstawia złamaną, lecz zieleńjącą brzozę. Obraz przechowywany był w rodzinie mieszkańca Solecznik, znawcy i miłośnika języka esperanto Lubomira Sobańskiego. Obraz zwrócił jego dzieci” – cieszy się przewodniczący Centrum Wspólnoty Wsi Taboryszki Henryk Danulewicz.

W 2008 roku podczas zakładania muzeum część obrazów sprezentował placówce wieloletni przyjaciel A. Krepstul Algis Pranaitis.

W takiż sam sposób do Taboryszek mogą wrócić również inne prace A. Krepstul.

Chętni przekazania do muzeum posiadanych obrazów A. Krepstul proszeni są o kontakt z placówką pod nr +370 639 16 455.

Nie żyje Alfreda Jankowska – wieloletnia dyrektorka Gimnazjum im. ks. Józefa Obrembskiego w Mejszagole

W końcu ubiegłego tygodnia dotarła do nas bardzo smutna wiadomość o śmierci Alfredy Jankowskiej – wieloletniej dyrektorki Gimnazjum im. księdza Józefa Obrembskiego w Mejszagole, aktywnej działaczki Związku Polaków na Litwie.

Alfreda Jankowska urodziła się we wsi Budniki w okolicach Mejszagoly w rejonie wileńskim. Ukończyła szkołę średnią w Mejszagole. Po maturze wstąpiła do ówczesnego Wileńskiego Instytutu Pedagogicznego, gdzie zdobyła kwalifikację nauczyciela języka polskiego i geografii. Po studiach rozpoczęła pracę w szkole ośmioletniej w Korkożyszkach w rejonie święciańskim. Pracowała tu przez trzy lata, a potem swoją drogę zawodową związała z Wilnem. W stolicy zdobywała doświadczenie m.in. w jednym z instytutów Akademii Nauk Litwy, miejskim wydziale oświaty na stanowisku metodyka od organizowania pracy pozalekcyjnej, w szkole nr 55 jako wicedyrektorka.

W 1994 roku powróciła do Mejszagoly, gdzie rozpoczęła pracę jako nauczycielka klas początkowych w szkole średniej, potem była wicedyrektorką ds. nauczania. W 2003 roku wygrała konkurs na dyrektora szkoły. Kierowała ją do 2022 roku. Za czasów jej dyrektorowania szkoła otrzymała imię księdza prałata Józefa Obrembskiego (2007) oraz uzyskała status gimnazjum (2014). Śp. Alfreda Jankowska była aktywną działaczką Związku Polaków na Litwie. Przez wiele lat kierowała kołem ZPL w Mejszagole. Za całokształt działalności pedagogicznej, krzewienie polskości i oświaty polskiej na Litwie, wieloletnią pracę na rzecz polskości została uhonorowana w 2023 roku Złotą Odznaką ZPL. Należała do Zarządu Stowarzyszenia Nauczycieli Szkół Polskich na Litwie „Macierz Szkolna”. W 2014 roku znalazła się w gronie dziesięciu finalistów prestiżowego konkursu „Polak Roku”, organizowanego przez gazetę „Kurier Wileński”. Jedną z jej pasji był śpiew, była związana z miejscowym zespołem wokalnym „Mejszagolanki”.



Fot. Iwona Klimaszewska

ŻEGNAJ, ALFREDO!

W tej chwili odprowadzamy Cię w ostatnią drogę. Niech tych kilka słów, wypowiedzianych w imieniu koleżanek i kolegów z Wydziału Oświaty Samorządu Rejonu Wileńskiego, będzie dla Ciebie podzięką za Twoje oddanie, za Twoje poświęcenie, zaangażowanie i patriotyzm.

Zostaje kierowane przez Ciebie przez tak długi czas Gimnazjum im. ks. Józefa Obrembskiego w Mejszagole, które pochłaniało całą Twoją energię, które było powodem Twojej radości, Twojej dumy, Twoich trosk i żartów. W ciągu całego okresu Twojej pracy w Mejszagole potrafiłaś tak wiele uczynić, wnieść tyle nowatorskich rozwiązań w zarządzaniu tą placówką, wzbogacić jej bazę dydaktyczną, zmienić klimat w stosunkach międzyludzkich.

Dbałaś o dobro uczniów, broniłaś ich interesów, a przede wszystkim pragnęłaś zapewnić wysoki poziom nauczania, jako dyrektorka szkoły i jako nauczycielka języka polskiego i literatury. Nie byłaś szeregową nauczycielką i dyrektorką. Twoja osobowość wykraczała daleko poza ramki codzienności. Wyróżniałaś się inteligencją, pracowitością. Zachowywałaś zawsze pogodę ducha, rzetelność w pracy, potrafiłaś się cieszyć z każdego gestu dobroci, stwarzałaś wokół siebie atmosferę życzliwości i ciepła. Cokolwiek czyniłaś, czyniłaś z sercem. Byłaś wymagająca względem ludzi, a przede wszystkim względem siebie.

Znali i lubili Cię nie tylko w rejonie wileńskim. Ktokolwiek miał okazję Cię poznać, pragnął współpracować z Tobą i kierowaną przez Ciebie szkołą. Miałas wielu przyjaciół w Polsce, a dziś najbliżsi z nich ze smutkiem żegnają Cię razem z nami.

Śpieszyłaś żyć pełnią życia, nie marnowałaś czasu na sprawy mało istotne, jakby przeczuwając, że Bóg wyznaczył Ci zbyt krótką wędrówkę po wielkiej pustyni codziennych problemów i trosk...

Niech będzie Ci lekka Ziemia Mejszagolska, a światła pamięć o Tobie żyje wśród tych, którzy mieli możliwość Cię poznać!

Koleżanki i koledzy z Wydziału Oświaty Samorządu Rejonu Wileńskiego

WIEŚCI z Wileńszczyzny

Wystawa fotograficzna i koncert

8 marca w Centrum Kultury i Sztuki w Trokach o godz. 17.00 odbędzie się otwarcie wystawy malarskiej pt. „Czar Stońca”. Po otwarciu nastąpi wieczornica pt. „Kobiety jak kwiaty”, który rozpocznie aktor Giedrius Arbačiauskas. Grą na akordeonie będzie się popisywać Andrius Šimkus. Nie zabraknie też chwili poezji. Wszyscy przybyli zostaną poczęstowani gorącą herbatą i świątecznym tortem.

Oferta dla nauczycieli

Gimnazjum w Trokach od 1 września br. zatrudni nauczyciela fizyki, nauczyciela języka litewskiego, nauczyciela informatyki. Wszelkiej informacji o warunkach zatrudnienia można uzyskać pod nr tel. 8 528 55670, +370 61626226 lub emailiem tvn.trakai@gmail.com.

Spotkanie z autorem książki o księgonoszach

8 marca w bibliotece w Hanuszyszkach z okazji Dnia Języka Litewskiego i Dnia Księgonosza zostanie zorganizowane przedsięwzięcie pt. „Oni budzili naród”, podczas którego odbędzie się spotkanie z autorką książki „Jurgis Bielinis i mali księgonosze” Viltare Platzner. Jest to książka adresowana dla dzieci w wieku 6-9 lat i zapoznaje ich z historią Litwy w XIX wieku, gdy była ona pod zaborem carskim, i jej bohaterami: Jurgisem Bielinisem, Motiejusem Valančusem i Gabrielą Petkevičiute-Bite.

11 marca w Landwarowie

11 marca, z okazji Dnia Odrodzenia Niepodległości Litwy w Landwarowie w kościele Zwiastowania NMP o godz. 12.00 będzie sprawowana uroczysta Msza św. O godz. 13.30 w lokalnym centrum kultury odbędzie się koncert „Ja swoją wolnością”. Wystąpią soliści studia wokalnego „All Stars” oraz goście z Ukrainy – Studio cyrkowe „Argo” pod kierownictwem Oksany Giurewej.

Rekolekcje wielkopostne w Rudominie

W dniach 15-16 marca w kościele pw. Matki Bożej Dobrej Rady o godz. 18.00 odbędą się rekolekcje wielkopostne. Są one wyjątkowym czasem w roku liturgicznym Kościoła. Jest to czas próby, czas lekcji i nauk, kiedy uczymy się roztropności, mądrości ducha i stajemy się lepsi.

Smutna statystyka

Wydział prawa, personelu i metrykacji cywilnej Administracji Samorządu Rejonu Szyrwintkiego w lutym 2024 r. zarejestrował 3 urodzenia. Urodził się jeden chłopczyk o imieniu Aronas oraz 2 dziewczynki – Kamilė i Luknė. Zawarto 3 związki małżeńskie, dwie pary rozwiódły się. Zmarło 18 osób.

Mity i prawda o starzeniu się

7 marca w bibliotece im. Ignasa Šeiniusa w Szyrwintach o godz. 17.15 odbędzie się spotkanie z Evą Tombak, która zaprezentuje książkę „Czas poobiedni. Mity i prawda o starzeniu się”.

Eva Tombak – pisarka, dziennikarka, wydawca - urodziła się w 1955 r. Ukończyła Uniwersytet Wileński. Swą karierę rozpoczęła w журналу „Jaunimo gretos”. Założyła czasopismo „Ieva”, była też wydawcą pisma „Cosmopolitan”.

Film animacyjny w Szyrwintach

7 marca w Centrum Kultury w Szyrwintach o godz. 18.00 odbędzie się pokaz koreańskiego filmu animacyjnego dla całej rodziny „Skrzydłaci bohaterowie”. Jet i jego skrzydłaci przyjaciele Donny, Dizzy i Jeromed dostarczają paczki dla dzieci do najdalszych zakątków miast. Pewnego razu ich pracę zakłóca przy pomocy robotów złoczyńca Billy Willy. Los ludzi zależy od odwagi i szybkości Jeta i jego przyjaciół.

Koncert i kiermasz w Centrum Kultury w Podbrodziu

11 marca z okazji Dnia Odrodzenia Niepodległości Litwy w Centrum Kultury w Podbrodziu o godz. 13.30 odbędzie się koncert grupy „Il Senso”. Grupa została założona w 2020 r. a tworzą ją młodzi soliści operowi Indrė Anankaitė, Ieva Barbora Juozapaitytė, Laimonas Bendaravičius i Kasparas Damulis.



16 marca w godz. 10.00 - 15.00 odbędzie się kiermasz wiosenny.

Z okazji Dnia Odrodzenia Niepodległości Litwy

11 marca w Centrum Kultury w Szyrwintach o godz. 14.00 odbędzie się świąteczny koncert, podczas którego wystąpi zespół pieśni i tańca „Sviesa” z Akademii Oświaty Uniwersytetu im. Witolda Wielkiego. Zostaną też nagrodzeni zwycięzcy konkursu „Gospodarstwo rejonu szyrwintkiego 2023”.

Jan Lewicki

Prezydent i szef dyplomacji owocnie się spotkali



1 marca br. doszło w Wilnie do spotkania na wysokim szczeblu. Na owym szczeblu bowiem spotkali się prezydent Gitanas Nausėda z szefem dyplomacji naszego kraju Gabrieliusem Landsbergisem.

Spotkanie na wysokim szczeblu trwało 10 minut, podało Delfi. Inne litewskie źródło upiera się, że całość 15 min., bo pewnie wliczyło w czas trwania spotkania uścisk dłoni spotykających się, którzy chcieli zademonstrować opinii publicznej, że kontaktują, jak najdobitniej. Tak czy inaczej do spotkania doszło i było one na dodatek owocne. Owocne dla Litwy – rzecz jasna – ale nade wszystko dla 14 dyplomatów litewskich, jacy mają zająć placówki w różnych stolicach na świecie, ale dotychczas tego uczynić nie mogli, bo dwa poprzednie spotkania na wysokim szczeblu w tej sprawie były nieowocne. Teraz za trzecim razem odnotowano sukces, który suponuje, że jest wreszcie owoc ze spotkań choć na razie nie konkretny. Bo po spotkaniu ani prezydent, ani szef resortu spraw zagranicznych żadnych nazwisk ambasadorów nie ujawnili, więc niektórzy politolodzy i eksperci powzięli nawet podejrzenie, czy na pewno spotkanie było w pełni owocne.

Dochodzono zaś do sukcesu z obu stron boleśnie. Niełatwo bowiem było umówić się nawet na samo spotkanie, nie mówiąc już o jego owocach. Doradca prezydenta Asta Skaisgirytė, jako plenipotentka swego szefa była świadkiem, jak prezydent „wysłał znaki” do URM-u (Ministerstwa Spraw Zagranicznych) w sprawie spotkania i gdyby one zostały odebrane przez Landsbergisa juniora, to „wzięłyby on po prostu słuchawkę telefonu do ręki i zadzwonił” do pałacu na Daukantasa. Ale że jakoś nie zadzwaniał przez wiele tygodni, więc należy domniemywać, że albo znaki prezydenta nie docierały, albo minister nie mógł ich rozszyfrować. Gdy, na ten przykład, prezydent mrugał znacząco prawym okiem w kierunku ulicy Tūmo-Vaižganto 2 (gdzie się mieści ministerstwo spraw zagranicznych), to minister Landsbergis mógł myśleć, że to nie żaden znak, tylko że prezydentowi coś wpadło do oka. Albo gdy prezydent w tym że kierunku wykonywał palcem wskazującym ruchy przyzywające, to ministrowi mogło się wydać, że głowa państwa tylko „mankština pirštus” i nic więcej. Nie jest łatwa ta sztuka dyplomacji i jej znaki, przynajmniej.

Zanim spotkanie na wysokim

szczeblu stało się owocne, owocem niezgody przez długie miesiące było wyznaczanie konkretnych dyplomatów do konkretnych stolic na ambasadorów Litwy. Niezgoda w tej sprawie zaś była, bo każda ze stron chciała do stolic wysłać swych ludzi. Przy czym upór stron był tak zawzięty, że cała sytuacja zaczęła przypominać scenkę z dwoma baranami na moście, którzy nie mogli się nijak rozejść, bo żaden nie chciał przepuścić adwersarza przedem. Gdy „baran” zawzięcie raził siebie nawzajem rogami, domagając się pierwszeństwa, do akcji wkroczył litewski Seimas. Rządowi koalicjanci, by wesprzeć swego „barana” w przepychance o pierwszeństwo głosu w mianowaniu ambasadorów, wymyślili zmianę ustawy, traktującą o procedurach w tej sprawie. Wprowadzili do ustawy poprawkę, zgodnie z którą prezydent będzie miał obowiązek wskazać motywy odmowy w razie, gdyby nie przytaknął kandydatowi na ambasadora zgłoszonego przez URM. – Toż to jest jawne ograniczenie konstytucyjnych uprawnień prezydenta, nie kryła oburzenia doradczyni głowy państwa Asta Skaisgirytė. – To nie żadne uszczuplenie, tylko wręcz umocnienie konstytucyjnych uprawnień prezydenta, odparował jej na zaczepkę minister spraw zagranicznych. I który z „baranów” ma tu rację, niech mi ktoś podpowie...

A tymczasem póki przepychanka na moście trwa, wakat na stanowisku ambasadora Republiki Litewskiej w Warszawie ciągnie się już od pół roku. Polska jest naszym strategicznym partnerem, przypominają przepychającym się eksperci. A politolog Rima Urbonaitė wpadła nawet na innowacyjny pomysł, by prezydent Nausėda tymczasowo zastąpił ambasadora w Warszawie osobiście. Ponoć przechwalał się, że może w dowolnym czasie bezpośrednio zadzwonić do prezydenta Andrzeja Dudy. Niech więc dzwoni i się dowie, co tam nad Wisłą się dzieje w sprawie strajku rolników, bo Wilno, nie mając swego ambasadora na miejscu, całe info musi zbierać z gazet, które ostatnio nie są zbyt wiarygodnym źródłem przecież – podpowiada Urbonaitė.

W Londynie wcale nie jest lepiej. Tam też już sporo wody w Tamizie upłynęło, odkąd angielską stolicę opuścił ambasador Eitvidas Bajarūnas. Został odwołany do Wilna na konsultacje i już tak z pół roku jest konsultowany przez szefa z URM-u. A dokładnie prześwietlany pod kątem stosowania mobbingu w pracy oraz chodzenia w Londynie na musicale z prezydentem. W pierwszej sprawie jak na razie nic konkretnego przyszyć ambasadorowi nie udało się. W drugiej zaś jest sukces czyli owoc. Owoc jest taki, że Główna Komisja Etyki Służbowej (VTEK) wysłędziła, iż Bajarūnas z małżonką oraz prezydent z małżonką udali się w Londynie we czwórkę na popularny musical „Upiór w operze”, za bi-

lety zaś na operę zapłaciła litewska ambasada w stolicy Anglii. I cholera są w tej Anglii opery drogie, bo bilety kosztowały aż 1600 euro. VTEK po wnikliwym zbadaniu ustaliła, że w trakcie opery prezydent Nausėda nie spotkał się z żadnym angielskim politykiem ani nawet ofcikiem, więc wypad na musical komisja potraktowała jako prywatny. Ale bilety były opłacone z publicznych środków, więc ambasador został oskarżony o naruszenie etyki z przyczyny udzielenia prezydentowi „wartościowego prezentu”. „Wartościowy prezent” czy łapówka, jak ktoś woli – jak zwał tak zwał, ale ani ambasador, ani prezydent z taką interpretacją VTEK-u nie zgadzają się i sprawę kierują do sądu. Zanim sąd ostatecznie rozstrzygnie rebus charakteru wypadu na operę przez prezydenta i ambasadora, placówka w Londynie, też ponoć jak i w Warszawie strategiczna dla naszego kraju, zostaje nie obsadzona. My zaś zaczynamy po trochę rozumieć, dlaczego prezydent i minister spraw zagranicznych tak bardzo chcą wysłać swych ludzi na placówkę dyplomatyczną w charakterze ambasadorów! Bo chcą chodzić tam na operę gratis.

Oficjalny Londyn pewnie jest zaniepokojony takim obrotem spraw. Tak samo, gdy jeszcze za prezydentury Dali Grybauskaitė był lekko zszokowany postawą ówczesnej ambasador Litwy na Wyspach. Owa to ambasador, wykonując polecenie prezydenta, orzekła pewnej angielskiej korespondentce w trakcie wywiadu, że Litwa wcale nie jest krajem ze Wschodu Europy, tylko jest krajem skandynawskim, z Północy. Korespondentce organ mowy na moment odjęto, gdy to usłyszała, a miała właśnie pytać panią ambasador, co Litwa jako kraj ze Wschodu zamierza uczynić ze swymi obywatelami, jacy po wejściu przez Litwę do strefy Schengen zaczęli masowo udawać się na Wyspy, gdzie u nich objawiło się nagle wielkie zamiłowanie do nowoczesnej motoryzacji. Zamiłowanie do aut Anglików było tak duże, że „turyści” litewscy brali je prosto z ulic angielskich nie pytając właścicieli. Ambasador odparła zatem, że Litwa nic nie zamierza robić z tym, bo nie jest krajem ze Wschodu, tylko z Północy Europy i, w domyśle, Litwini zgarniają auta Anglików na prawach północnej nacji ani żadnej tam wschodniej.

Odpowiedź była bombowa, trzeba przyznać. Ambasador miała tupet, Bajarūnas nie umywa się nawet do takich dyplomatycznych poziomów. Zresztą ani prezydent, ani szef dyplomacji nie puszczają pary z gęby nawet w temacie, czy jeszcze powróci do Londynu. Nam wypada tylko uzbroić się w cierpliwość i czekać, aż owoce spotkania na wysokim szczeblu w Wilnie w materii wyżej opisanej zostaną przedstawione opinii publicznej.

Tadeusz Andrzejewski,
radny rejonu wileńskiego

TYDZIEŃ NA LITWIE

Restrykcje dla pojazdów z rosyjskimi tablicami rejestracyjnymi

Litewska służba celna ogłosiła, że pojazdy z rosyjskimi tablicami rejestracyjnymi muszą opuścić Litwę do 11 marca. W raporcie wskazano, że osoby posługujące się takimi tablicami muszą albo zarejestrować swoje pojazdy na Litwie, albo opuścić ją do 11 marca.

Służby celne zauważyły, że wyjątek dotyczy obywateli Federacji Rosyjskiej podróżujących tranzytem do lub z obwodu kaliningradzkiego, pojazdami zarejestrowanymi w Rosji z uproszczonym dokumentem tranzytowym. Tranzyt taki przez terytorium naszego kraju nie może trwać dłużej niż 24 godziny. Właścicielom samochodów z rosyjskimi tablicami rejestracyjnymi grozi konfiskata lub kara grzywny. Już od września zeszłego roku obowiązują zakaz wjazdu zarejestrowanych w Rosji samochodów do krajów bałtyckich. Do zakazu tego dołączyły również Polska i Finlandia.



Poborowi nie chcą do woja



Część młodych ludzi powołanych do odbycia obowiązkowej służby wojskowej próbuje różnych sposobów by się od niej wymigać. W ubiegłym roku za uchylanie się od służby wojskowej nałożono 14 tys. kar finansowych, w związku z powtarzającymi się uchylaniami wszczęto ponad 450 dochodzeń przygotowawczych, a pięciu poborowych poniosło odpowiedzialność karną. Za unikanie służby wojskowej grożą kary w wysokości od 500 do kilku tysięcy euro. Za wielokrotne uchylanie się od doręczenia powołania do wojska, a osoba, która się tego dopuściła, była już kilkukrotnie karana w postępowaniu administracyjnym, grozi odpowiedzialność karna. W tym roku do służby wojskowej powołanych zostanie ok. 3,8 tys. młodych ludzi.

Najwięcej osób w podeszłym wieku w oświacie i resorcie ochrony zdrowia

Pracownicy sektora oświatowego należą do najstarszych na Litwie, a średnia wieku pedagogów wynosi 50 lat. Na drugim miejscu pod tym względem uplasowali się pracownicy medyczni, a ich średnia wieku wynosi – 48 lat. Kristina Zitikytė, doradczyni wydziału statystyki, analizy i prognoz „SoDry” stwierdziła również, że właśnie w wymienionych wyżej dziedzinach pracuje największa ilość osób, które przekroczyły 60 lat. W oświacie odsetek takich osób stanowi 26 proc. ogólnej liczby pracowników, a w systemie ochrony zdrowia – 25 proc. Średnia wieku ubezpieczonych pracowników na Litwie wynosi 44 lata.



Nowych aut kupiono najwięcej, ale rynek wzrósł najmniej



W roku ubiegłym na Litwie zarejestrowano 30,8 tys. nowych samochodów osobowych. Mimo tego, że z krajów bałtyckich najwięcej nowych aut zarejestrowano właśnie w naszym kraju, to rynek samochodowy odnotował wzrost zaledwie o 6,2 proc., podczas gdy na Łotwie i w Estonii równo po 11 proc. Według danych statystycznych na Litwie w roku 2023 zarejestrowano 30 834 auta, z czego 58 proc. na zasadzie leasingu. W Estonii i Łotwie odpowiednio 22 820 i 21 156 nowych aut. Na Łotwie samochody osobowe nabyte na podstawie leasingu stanowiły 59 proc, a w Estonii aż 79 proc.

Spotkanie absolwentów „dziewiętnastki” pięćdziesiąt lat po maturze

Wyjątkowe wydarzenie

Dobiegł końca miesiąc luty, maraton studniówek, rozbawiony i huczny okres zimowych świąt. Studniówki, zapusty, walentynki, ostatnie echa muzyki i śmiechu już ucichły.

My, absolwenci Wileńskiej Szkoły Średniej nr 19, obecnie im. Wł. Syrokomli (rok 1974; 16. promocja), wychowankowie nauczycielki matematyki Aliny Laurinavičienė jesteśmy jej wdzięczni za wychowanie, za wsparcie w okresie maturalnym. Po maturze mamy za sobą już 50 lat, czyli piękny jubileusz. Czy wiecie jakie to uczucie spotkać się ze swymi najbliższymi kolegami z ławy szkolnej, z którymi nie widziało się wiele wiele lat. Każdy, kto miał okazję doświadczyć uroków studniówki, wie, że to magiczny czas, to wyjątkowe wydarzenie, które pozostaje w pamięci na całe życie. Szkolna przyjaźń jest najspanialsza, najdroższa, niezapomniana.

Po maturze spotykaliśmy się co rok, co pięć lat, co dziesięć lat itd. Ostatnio było spotkanie po czterdziestu latach po maturze. 9 lutego było spotkanie jubileuszowe – po 50 latach. Obecnych było 15 osób z klasy liczącej 28 uczniów. Niektórzy z naszej klasy mieszkają nie tylko na Litwie, ale też w Polsce, Izraelu, Australii, więc dlatego nie przybyli na spotkanie. Cały ciężar organizacyjny spotkania spadł na koleżankę z klasy Krystynę.

Różnie ułożyły się losy koleża-

nek i kolegów z ławy szkolnej. Wielu ukończyło wyższe studia, niektórzy prowadzą biznes. U niektórych wnukowie są maturzystami, jak np. wnuczki u Krystyny i Tadeusza.

to dar Boży, który nas ochrania i daje nowy dzień. To tylko dowód osobisty wydaje nasze lata, a w sercu jesteśmy tymi samymi uczniami, weseli, uśmiechnięci, jak za dawnych lat,



Nasza Marysia jest pedagogiem i całą klasę prowadzi do matury. Jesteśmy już wszyscy seniorami, jesteśmy babkami, dziadkami, siwe, malowane, ale wesole, młode duchem w sercu, kochające życie, bo

kiedy zdobywaliśmy wiedzę.

Jesteśmy dumni, że do dziś mamy swą kochaną wychowawczynię – pedagog Alinę Laurinavičienė. To nasza „Mama”, nasza „Przyjaciółka”. Jak miło ją widzieć sprytną,

wesołą, uśmiechniętą, szczęśliwą. To pani Alina w ciągu swej praktyki pedagogicznej miała po raz pierwszy spotkanie ze swymi wychowankami po 50 latach.

Spotkanie odbyło się w restauracji „Sigmute”. Przybyli na nie absolwenci uściskiwali się nawzajem, okazując radość. Uczci-

roz, a koleżankom po róży. Po uroczystej gali dalszy ciąg spotkania przebiegał zgodnie z tradycją, przy pięknie udekorowanym stole. Prócz przekąsek były serwowane potrawy na gorąco, a o kawę, pączki i inne słodczyce zatroszczył się nasz Czesław. Uroczystość przeplatała się wspomnieniami ze szkolnych lat, o tym jak wyjeżdżaliśmy na wycieczki, o pobycie na obozie w Awizienach, o tym jak wagarowaliśmy. Przyjemnie było wspominać o latach spędzonych w naszej szkole, którą zwaliśmy budą. Mile, w serdecznej przyjaznej atmosferze, przepelnionej dobrocią, życzliwością wśród wznoszonych toastów spędziliśmy czas. Nie zabrakło też i tańców.

Mamy nadzieję na kolejne spotkanie. Zatwierdziłmy jego plan, a na jego organizatora wybrano Ryszarda Bartoszewicza.

To miłe spotkanie absolwentów 16 promocji z 1974 r. wypadło opisać mnie. Cieszę się, że w ten zimowy czas, miesiąc luty stał się nam miłym spotkaniem razem w gronie swej klasy z wychowawczynią Aliną na czele. Życzę kolegom i koleżankom aby następne spotkanie było też tak samo miłe, przepelnione radością, miłością i aby na świecie panował pokój. Życie bardzo szybko mija, ceńmy te chwile, bo „życie jest piękne”. Dziękuję wszystkim za obecność, cieszymy się chwilami, które przeżyliśmy podczas jubileuszowego – po 50 latach – spotkania.

W imieniu całej klasy
Lucja Dubicka

Wystawa obrazów Rusłana Arutiuniana w Muzeum Etnograficznym Wileńszczyzny

Z tęsknoty za Ojczyzną

50 płócien autorstwa Rusłana Arutiuniana jest ekspozowanych na wystawie w sali Muzeum Etnograficznego Wileńszczyzny w Niemenczynie. Obrazy, przeważnie krajobrazy Armenii i martwe natury, 74-letniego amatora pędzla i palety z Wilna można oglądać do końca marca tego roku.

Jak przyznał autor, jest to jego największa dotychczasowa wysta-

wa, chociaż prezentował swe prace w o wiele większych miastach – w Wilnie, Kłajpedzie, Poniewieżu. Bywało również, że obrazy malarza były prezentowane w dwóch miejscach jednocześnie. Poinformował, że doliczył się 10 wystaw autorskich w tej liczbie w Domu Pisarzy oraz Domu Mniejszości Narodowych w Wilnie.

Rusłan Arutiunian urodził się w Armenii, gdzie spędził dzieciń-

stwo i młodość. W okresie studiów zapoznał się ze stażystką z Litwy. Znajomość przerosła w uczucie, co z kolei miało swój dalszy ciąg w zawarciu związku małżeńskiego. Do jesieni 1973 roku młode małżeństwo mieszkało w górzystej Armenii, a następnie zdecydowało się na przenosiny do Wilna.

Jak twierdzi pan Rusłan, ciąg do malowania miał od dzieciństwa, ale po pędzel sięgał nie za często. Do-



piero po dziesięcioletnim pobycie na Litwie zainteresował się tą dziedziną sztuki bardziej poważnie i w celu poznania podstawowych umiejętności zaczął uczęszczać do szkoły malarzkiej przy ul. Sz. Konarskiego w Wilnie. – Niejako bodźcem do chwycenia za pędzel była tęsknota za Ojczyzną, krajobrazów, które mię otaczały w dzieciństwie i młodości. Utrwały się w mojej pamięci niczym zdjęcia i poczułem nieodpartą chęć przeniesienia ich na płótno – zwierzał się ze wzruszeniem.

Dodał, że pejzaże stron ojczy- stych, które przeniósł na płótna, pozwalały mu pokonać chandrę i zew majestatycznych ormiańskich gór. – Na Litwie krajobraz jest zupełnie inny, ale widocznie nieprzypadkowo się mówi, że czym skorupka za młodu nasiąknie tym na starość trąci. Góry pozostaną w moim sercu na

zawsze – mówił podekscytowany.

Dodał, że podczas otwarcia wystawy w Niemenczynie zgromadziło się spora grupka osób i nie tylko jego przyjaciół i znajomych z Wilna, ale też miejscowych pasjonatów malarstwa. – Przyjemnie było spotkać tak wielu ludzi, dla których malarstwo stało się nieodłączną częścią życia, niejako pasją. Po wymianie poglądów, twórczej dyskusji postanowiliśmy spotkać się gdzieś w środku marca, by podyskutować o twórczości znanego litewskiego malarza M. K. Čiurlionisa – z nieukrywaną satysfakcją relacjonował pan Arutiunian. – Miejscowi twórcy dopatryli się w mych pracach wpływu tego malarza, a więc będzie o czym porozmawiać – zauważył skromnie.

Zygmunt Żdanowicz
Fot. MEW



Portal dla Ciebie i o Tobie

Rubryka powstała przy współpracy „Tygodnika Wileńszczyzny” z portalem L24.lt. Portal L24 jest jednym z dwóch czterojęzycznych portali informacyjnych na Litwie, wydawanym w językach: polskim, litewskim, rosyjskim i angielskim

Hiperaktywność stołecznego wicemera

Na fali zaistniałej dyskusji na temat perspektyw działalności na Litwie szkół z rosyjskim językiem nauczania, która to w „naturalny sposób” objęła też szkoły polskie, wręcz hiperaktywnością w „reformatorskich” zapędach wykazał się wicemer miasta Wilna Arūnas Šileris, piastujący to stanowisko z ramienia „Partii Wolności”.



Radek

Metody wicemera Šilerisa muszą wzbudzać stanowczy sprzeciw. Te jego zalecenia dla szkół są nie tylko absurdalne, ale to wręcz rojenia chorego człowieka o wyraźnym rozstroju emocjonalnym. Chyba należałoby go skierować na badania do specjalisty od głowy, czy aby wszystkie klepki są na swoim miejscu... Oczywiście, to w trosce o dobrostan i szczęśliwość wicemera.

z Wilna

Łapy precz od naszych szkół! A Arūnas Šileris powinien podać się do natychmiastowej dymisji za wzniecanie społecznych niepokojów, szkolenie kształceniu dzieci, podsycaniu nastrojów skłócających wspólnoty narodowe w republice.

marcin

Jak jest hiperaktywny, to znaczy chory...

A.J.

Razem damy radę, obronimy nasze szkoły przed bezprawiem. Tym bardziej że prawo międzynarodowe jest po naszej stronie. W 2000 roku Litwa ratyfikowała bez wyjątku Konwencję ramową o ochronie mniejszości narodowych, gdzie artykuł 22 stanowi, że nowe akty prawne nie mogą pogarszać nabytych praw mniejszości narodowych, w tym w oświacie.

greg

Wicemer nieudacznik do dymisji!

Ryszard

Wszystkie działania prowadzące do lituanizowania naszych dzieci są niezgodne z prawem międzynarodowym jak też zobowiązaniami, jakie przyjęła na siebie Litwa. Dlatego hańba wicemerowi i tym, co sterują nim z ukrycia, bo działają bezprawnie i niesprawiedliwie.

r.w.

Sandaliczne, noszące znamiona mobbingu zachowanie stołecznego wicemera powinno zostać wnikliwie zbadane i ocenione. A w przypadku udowodnienia naruszeń (co jest oczywiste) powinien go spotkać osąd i konsekwencje.

Nadszedł czas, byś opowiedział światu swoją historię!

Byłeś świadkiem ciekawego zdarzenia? Napisz, zrób zdjęcie, nakręć film na każdy temat i prześlij na adres info@L24.lt, a my je opublikujemy.

Wśród autorów najciekawszych tekstów rozlosujemy atrakcyjne nagrody! Świat czeka na twoją historię!

www.L24.lt info@L24.lt

Europoseł Tomaszewski w PE: Musimy chronić społeczeństwo przed niekontrolowanym wzrostem cen żywności

W dniach od 26 do 29 lutego w Strasburgu odbyła się sesja plenarna Parlamentu Europejskiego. Dużym zainteresowaniem cieszyła się debata z udziałem przedstawicieli Komisji Europejskiej na temat walki z inflacją cen żywności, jej konsekwencjami społecznymi i pierwotnymi przyczynami, w której udział wzięli lider Akcji Wyborczej Polaków na Litwie - Związku Chrześcijańskich Rodzin. W swoim przemówieniu europoseł Wileńszczyzny Waldemar Tomaszewski wskazał przyczynę tak wysokiego wzrostu inflacji cen żywności, które ma negatywne konsekwencje społeczne w całej Unii Europejskiej. Jak powiedział, powodów tego stanu rzeczy w Europie jest niemało. Są to m.in. wysokie ceny energii i paliw, ale też nieuczciwe praktyki supermarketów, wysokie marże handlarzy, wielka wyżłoka cen produkcji i artykułów przez pośredników.

Ryszard

Trafna analiza przyczyn trudności gospodarstw domowych, szczególnie w obliczu stale rosnących cen

żywności i ubożenia większości społeczeństwa w państwach Unii. Jednocześnie W.Tomaszewski wskazał na przyczyny tego stanu rzeczy, ogólnie rzecz ujmując są to błędne założenia unijnej polityki podejmowane przez brukselskich urzędników.

patriota

Dobre wystąpienie na ważny temat, a i przyczyna problemu trafnie wskazana przez naszego posła Wileńszczyzny.

Darek

To są sprawy ważne z punktu widzenia mieszkańców. Zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowe powinno być wśród priorytetowych zadań do rozwiązania przez instytucje unijne.

PL-LT

Zalew taniej żywności z Ukrainy, która jest produkowana bez unijnych norm i jakości, to teraz wielki problem wielu krajów, szczególnie graniczących z Ukrainą, jak Polska. Nie dziwią więc protesty rolników w wielu europejskich państwach. Dziś wielka demonstracja odbyła się w Warszawie. A końca tych protestów nie widać, bo nie ustają ich przyczyny.

Janusz

Prezes AWPL zawsze zabiera głos w sprawie ważnych sprawach i staje w obronie najbardziej pokrzywdzonych grup społecznych.

Janina

To prawda, zgadzam się, że mamy niekontrolowany wzrost cen żywności i inflację i ludzie to odczuwają, dobrze że europoseł Tomaszewski to nagłośni i staje w obronie zwykłych ludzi.

Robert K.

Trzeba, by na Litwie takie działania podjąć któreby jak to w przemówieniu było nazwane wyeliminowałyby nieuczciwe praktyki supermarketów, wysokie marże handlarzy, wielką wyżłokę cen produktów i artykułów przez pośredników, to zabiera ludziom pieniądze z kieszeni a zarabiają chytry cwaniacy.

Andrzej

Mocny głos w Strasburgu! Europoseł Tomaszewski jak zawsze zdecydowanie opowiedział się po stronie ludzi, którzy boleśnie odczuwają wysokie ceny żywności. Nie tylko zdiagnozował problem, ale też zaproponował sposoby jego rozwiązania.

Kolejny, uwzględniający interesy mieszkańców rejonu, budżet AWPL-ZChR

15 lutego podczas posiedzenia Rady Samorządu Rejonu Wileńskiego został zatwierdzony budżet samorządu na rok 2024 oraz strategiczny plan działalności na lata 2024-2026, przyjęto też inne ważne dla mieszkańców uchwały. Przyjęty budżet zgodnie z opinią polityków różnych opcji jak też pracowników administracji i starostw jest budżetem AWPL-ZChR. Istotne jest to, że wszystkie postulaty i propozycje, jakie zgłosili radni z ramienia AWPL-ZChR, po konsultacjach ze starostami, sołtysami i mieszkańcami zostały uwzględnione, a tym samym została zachowana ciągłość polityki polskiej partii, której przewodnim zadaniem było, jest i będzie należyte dbanie o interesy mieszkańców podwileńskiego rejonu w celu jak najpełniejszego zaspokojenia ich potrzeb. Zarówno radni,

jak i większość mieszkańców są przekonani, że programy, które znalazły się w planie strategicznym i budżecie, są wyważone, potrzebne i korzystne. A najważniejsze, że głosami radnych z ramienia AWPL-ZChR to zostanie zrealizowane.

Jan

Radni AWPL wnieśli znaczące poprawki mające istotne znaczenie w polepszaniu jakości życia mieszkańców rejonu wileńskiego. Bo to sprawa zasadnicza, by właśnie mieszkańcy żyli na możliwie najwyższym poziomie, temu mają być podporządkowane działania samorządu.

Pan

Dobrze, że mamy 18 radnych AWPL, w wyniku ich pracy był przyjęty dobry dla mieszkańców budżet! A ten nowy mer to jest puste miejsce, jedyne co on robi to piar w facebooku i lituwiskich mediach.

mieszkaniec

Bardzo dobrze, że większość w radzie ma polska partia! Dlatego i budżet jest dla ludzi, a nie dla różnych klanów

obserwator

Najważniejsze żeby budżet służył mieszkańcom rejonu. Radni z ramienia AWPL-ZChR podkreślają, że wszystkie decyzje odnośnie strategicznego planu i budżetu wraz z wniesionymi i przyjętymi poprawkami są bardzo ważne i korzystne dla mieszkańców rejonu.

Radek

Zobaczyłem tekst w „Kurierze Wileńskim”, o tym jak mer Duchniewicz chwali się budżetem, a same ciekawe to, że ani on miał do czynienia w tworzeniu tego budżetu i na niego nie głosował, ponieważ jak wszyscy dobrze wiemy nie ma prawa głosu. Prosto po raz kolejny chwali się cudzą pracą, z którą nie miał do czynienia... ŻENADA.



Flaga Wileńszczyzny

HYMN WILEŃSZCZYZNY

Wileńszczyzny drogi kraj

Słowa i muzyka
Jana Gabriela Mincewicza

Gdzie nad Wilią drżą kaczeńce,
Zapatrzone w modrą gładź,
Świętojańskie płyną wieńce
By dziewczętom szczęście dać.

Refren: Ukochana moja ziemio,
Wileńszczyzny drogi kraj.
Na nic Ciebie nie zamienię,
Z Tobą żyć i umrzeć daj.

W Ostrej Bramie dnia każdego,
Woła wiernych dzwonów spiż.
A Trzy Krzyże Wiwulskiego,
Jak drogowskaz wiodą wzwyż.

Refren: Ukochana moja ziemio...

Rozrzucone ojców kości,
Pośród jarów, pośród gór,
Co broniły tu polskości,
Dając dla nas piękny wzór.

Refren: Ukochana moja ziemio...

Szanowni Czytelnicy!
Drodzy Mieszkańcy Wileńszczyzny!

Wileńszczyzna to szczególna i wyjątkowa ziemia, to dziedzictwo naszych przodków i spuścizna wielu pokoleń. Od wieków Wileńszczyzna to kraj wielonarodowościowy, gdzie obok siebie mieszkają Polacy i Białorusini, Rosjanie i Litwini, Żydzi i Tatarzy. Większość mieszkańców Wileńszczyzny, mimo tragicznych zawirowań historii XX wieku, nadal stanowią Polacy.

Każda wspólnota, aby mogła istnieć i rozwijać się, potrzebuje również symboli wokół których się jednoczy, na których może oprzeć swoją tożsamość. Dlatego na winiecie naszego Tygodnika widnieje jeden z herbów, ujmujących nasz symbol chrześcijański Trzech Krzyży górujących nad Wilnem oraz św. Michała Archanioła, zwalczającego zło i szatana. Symbol ten zaproponowano na początku lat dziewięćdziesiątych jako herb rejonu wileńskiego. Mając na uwadze fakt, że nasz Tygodnik jest medialnym głosem mieszkańców całej Wileńszczyzny, powstał symbol, który widnieje na pierwszej oraz innych stronach gazety, i który jest już szeroko używany podczas licznych uroczystości na Wileńszczyźnie. Symbol kojarzący się z naszą małą Ojczyzną, który stał się znakiem rozpoznawczym regionu.

Flaga Wileńszczyzny nawiązuje do barw narodowych, historii Ziemi Wileńskiej i jej rycerskich tradycji. Jest to biało-czerwona szachownica, na której widnieje Pogoń, będąca w czasach przedwojennych częścią herbu województwa wileńskiego. Flaga Wileńszczyzny jest pomostem łączącym naszą piękną przeszłość z naszymi teraźniejszymi losami. Jest elementem, który nas jednoczy i pomaga budować poczucie wspólnoty opartej na hasle „Bóg Honor Ojczyzna”.

KALENDARIUM HISTORYCZNE WILEŃSZCZYZNY: 7-13 marca 2024 r.

- 2 marca 1928 r. w Wilnie urodził się Bogusław Nizieński, sędzia, Rzecznik Interesu Publicznego, wieloletni Kanclerz Kapituły Orła Białego, wieloletni przewodniczący Rady ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych, członek honorowy i wieloletni prezes Oddziału Warszawskiego Towarzystwa Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej.
- 8 marca 1917 r. urodziła się Hanna Skarżanka, aktorka, piosenkarka, żołnierz Kedywu Okręgu Wileńskiego AK.
- 8 marca 1940 r. urodził się Wacław Baranowski, nauczyciel, wieloletni dyrektor Wileńskiej Szkoły Średniej nr 5.
- 9 marca 1997 r. na murach Uniwersytetu Wileńskiego dzięki staraniom Fundacji Kultury Polskiej na Litwie im. Józefa Montwiłła umieszczona została tablica pamiątkowa Adama Mickiewicza.
- 10 marca 1907 r. ukonstytuował się pierwszy zarząd Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Wilnie z prof. Marianem Zdziechowskim na czele.
- 10 marca 1926 r. w Wilnie urodził się Czesław Cywiński, żołnierz 1 Wileńskiej Brygady AK „Juranda”, uczestnik operacji „Ostra Brama”, przewodniczący Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej.
- 11 marca 1834 r. w Nowych Werkach pod Wilnem nad rzeczką Rzeszanką założono papiernię.
- 11 marca 1854 r. zmarł Jan Waszkiewicz, ekonomista, profesor Uniwersytetu Wileńskiego, z własnych funduszy zakończył budowę neogotyckiej kaplicy na wileńskiej Rossie.
- 12 marca 1622 r. w wileńskim kościele św. Kazimierza Andrzej Bobola otrzymał święcenia kapłańskie.
- 13 marca 1923 r. w Wilnie urodził się Emil Karewicz, aktor, znany przede wszystkim z roli Brunnera w serialu „Stawka większa niż życie”.
- 13 marca 2005 r. w Wilnie w DKP odbył się pierwszy festiwal „Rozśpiewane przedszkole”, zorganizowany przez Centrum Kultury Polskiej na Litwie im. Stanisława Moniuszki.

Św. Andrzej Bobola – patron Polski

Andrzej Bobola urodził się 30 listopada 1591 r. w Strachocinie k. Sanoka. Pochodził ze szlacheckiego rodu, osiadłego w Małopolsce, pieczętującego się herbem Leliwa. Jego ojciec Mikołaj Bobola był dzierżawcą sołectwa strachocińskiego, wchodzącego w skład dóbr królewskich. W latach 1606–1611 studiował w szkole jezuickiej w Braniewie, a następnie 31 lipca 1611 r. wstąpił do tego zakonu i nowicjat odbył w Wilnie. Mistrzem-sповідnikiem Andrzeja Boboli w nowicjacie był ks. Wawrzyniec Bartilius jezuita, filozof i teolog. Śluby zakonne złożył 31 lipca 1613 r. W latach 1613–1616 studiował filozofię na Uniwersytecie Wileńskim; w latach 1618–1622 studiował tam również teologię. 12 marca 1622 r. w kościele św. Kazimierza w Wilnie otrzymał święcenia kapłańskie.

W latach 1623–1624 był rektorem kościoła w Nieświeżu. W latach 1624–1630 był kaznodzieją i spowiednikiem w kościele św. Kazimierza w Wilnie.

W zamęcie konfliktów roznieconych przez powstanie Chmielnickiego Andrzej Bobola dostał się we wsi Mohilno w ręce Kozaków, którzy 16 maja 1657 r. wpadli do Janowa Poleskiego z zamiarem mordowania Polaków. Kozacy traktowali go jako wroga politycznego z powodu

nawracania ruskiej ludności prawosławnej na katolicyzm. Z pojmanego kapłana zdarto suknię kapłańską, na pół obnażonego zaprowadzono



pod płot, przywiązano do słupa i zaczęto bić nahajami, z zamiarem, by wyrzekł się wiary. Przez blisko dwie godziny był strasznie torturowany – zdzierano mu skórę, wyrwano paznokcie, przypalano ogniem. Nieludzkie męczarnie zakończyły jego żywot.

24 czerwca 1853 r. papież Pius IX wydał uroczysty dekret zezwalający na beatyfikację męczennika, uznając cudowne uzdrowienia dzieci: Jana Chmielnickiego, Marianny

Florkowskiej i Katarzyny Brzozowskiej przez wstawiennictwo Andrzeja Boboli. 30 października 1853 r. został beatyfikowany w bazylice św. Piotra w Rzymie.

Następnie w procesie kanonizacyjnym papież Pius XI 16 marca 1937 r. uznał cudowne uzdrowienia Idy Henryki Turnau i zakonnic ze Zgromadzenia Służebniczek NMP Niepokalanie Poczętej Alojzy Dobrzyńskiej za przyczyną bł. Andrzeja Boboli, a 17 kwietnia 1938 r., w święto Zmartwychwstania Pańskiego kanonizował go w Rzymie. W okresie II Rzeczypospolitej Andrzej Bobola został pośmiertnie odznaczony Krzyżem Niepodległości.

8 czerwca 1938 r. ciało św. Andrzeja Boboli w trumnie specjalnym pociągiem zostało uroczystie przetransportowane z Rzymu do Polski. Od 17 czerwca 1938 r. ciało św. Andrzeja

Boboli znalazło się w Warszawie. 13 maja 1989 r. złożono je w nowo wybudowanym Sanktuarium św. Andrzeja Boboli przy ul. Rakowieckiej 61. Od 16 maja 2002 r. św. Andrzej Bobola jest drugorzędym patronem Polski. Jest również patronem m.in. archidiecezji warszawskiej i warmińskiej. W 1992 r. powstało Stowarzyszenie Krzewienia Kultu św. Andrzeja Boboli. Święto liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest 16 maja.

Kształtowanie zespołu nauczycielskiego w Gimnazjum im. Szymona Konarskiego w Wilnie

Budowanie mostów w celu rozwiązywania problemów

Wielkich rzeczy w szkole nie dokonuje jedna osoba. Dokonuje je zespół ludzi! Współpraca, komunikacja, wspólna wizja – to kluczowe elementy, które stanowią fundament silnego zespołu nauczycielskiego, są też ważnym elementem efektywnego funkcjonowania szkoły.

Jako wicedyrektorki gimnazjum musimy dbać nie tylko o jakość nauczania, ale i o to, by nauczyciele byli zmotywowani, chętnie wymieniali się doświadczeniem, byli elastyczni i otwarci na innowacje. Dążąc do tych celów podczas ferii zimowych zorganizowałyśmy warsztaty i team building zespołu. W dzisiejszym dynamicznym środowisku edukacyjnym nauczyciele odgrywają kluczową rolę w kształtowaniu doświadczeń uczniów. Właśnie dlatego budowanie silnego zespołu nauczycielskiego staje



się dla nas priorytetem, mającym bezpośredni wpływ na jakość nauczania i dobro uczniów naszego gimnazjum.

Bez dłuższego naradzania się postanowiłyśmy, że warto połączyć siły i zorganizować wyjątkowe wydarzenie, które miało nas zbliżyć i zbudować jeszcze silniejszy zespół

nauczycielski. Nasze spotkanie miało na celu pokazać, że współpraca, rozmowa i zrozumienie są kluczowe dla tworzenia jeszcze lepszego środowiska edukacyjnego.

Rozpoczęłyśmy od czegoś prostego, ale bardzo skutecznego „łamacza lodów”. Zadanie polegało na odpowiadaniu na pytania

o zainteresowaniach, planach, nauczyciele wcielali się w role dyrektora, ministra oświaty. To pozwoliło nam lepiej się poznać i zobaczyć się nawzajem poza klasowymi rolami.

Były też zabawy i współpraca w grach zespołowych. Razem musieliśmy pokonać różne trudności związane z pracą nauczycieli. To było nie tylko świetne doświadczenie, ale również okazja, by dowiedzieć się więcej o umiejętnościach i mocnych stronach kolegów.

Wiemy, że praca nauczyciela polega nie tylko na prowadzeniu lekcji, ale i na dobrej znajomości dokumentacji szkolnej i nie tylko. Dlatego zorganizowałyśmy warsztaty, które pomogły nam lepiej radzić w codziennych sytuacjach szkolnych. Zależało nam na tym, aby budować mosty i rozwiązywać problemy razem.

Podczas spotkania wspólnie

podsumowaliśmy nasze osiągnięcia w dążeniu do idealnej szkoły. Współpraca uczniów, otwartość na świat, demokratyczne liderstwo, kreatywność, inicjatywy i kształtowanie osobowości grają ważną rolę w naszym gimnazjum. Cieszymy się, że możemy być tacy jak nasi uczniowie – ciekawi, chętni odkrywania, niebojący się popełniać błędy i uczyć się. Wraz z nauczycielami określiliśmy wspólne cele, na które chcemy razem pracować. To nie tylko sprawiło, że lepiej się poznaliśmy, ale także pokazało, że współpraca jest kluczem do sukcesu. Wspólnie pracując, dyskutując, planując możemy stworzyć jeszcze bardziej inspirujące i przyjazne środowisko edukacyjne dla naszych uczniów!

**Olga Jurkevičienė
i Lucja Kołpak,**

wicedyrektorki Gimnazjum im. Szymona Konarskiego w Wilnie

Gimnazjum im. Szymona Konarskiego w Wilnie zaprosiło na Dzień Otwartych Drzwi

Możliwość zapoznania się z ofertą edukacyjną

2 marca br. Gimnazjum im. Szymona Konarskiego w Wilnie zaprosiło rodziców wraz z przyszłymi uczniami do zapoznania się z ofertą edukacyjną placówki. Osoby, które nie mogły przybyć na imprezę na żywo, mogą się udać na wirtualny spacer po szkole: <https://view.genial.ly/60310387529fd60d8b892478>

Tego dnia goście mieli okazję obejrzeć występ najmłodszych uczniów gimnazjum oraz występy solistów. Dzieci mogły wziąć udział w dwóch z sześciu proponowanych warsztatach, które przygotowali nasi nauczyciele. Jedni mogli doświadczyć możliwości współczesnych technologii i wykonać rysunki za pomocą robotów, inni eksperymentowali z farbami na warsztatach plastycznych, ktoś po raz pierwszy samodzielnie uszył ptaka, a ktoś zanurzył się w świat chemicznych doświadczeń. Podczas zajęć nie zabrakło też klocków Lego i kreatywnych budowli.

Dorostym mieliśmy przygotowane wykłady na tematy związane z rozpoczęciem nauki w szkole. Zostały poruszone bardzo aktualne tematy: przygotowanie dziecka do szkoły, gotowości szkolnej, rozwój

mowy dziecka, rejestracja przyszłego ucznia w systemie Samorządu miasta Wilna oraz dlaczego warto oddać swoje dziecko do Gimnazjum im. Szymona Konarskiego w Wilnie.

otrzymać odpowiedzi na pytania. Uśmiechy dzieci oraz zadowolenie rodziców świadczyło o tym, że 1 września nie zabraknie ich na uroczystej akademii z okazji rozpo-

ją się sobotami od godz. 10.00 do 12.00. Dokładne daty można będzie sprawdzić na stronie szkoły.

Osoby, które nie mogły przybyć na imprezę na żywo, mogą

viciene@konarskio.lt

w sprawie przygotowania dziecka do szkoły – jolita.jakubauskiene@konarskio.lt

w sprawie gotowości szkolnej – liucija.kolpak@konarskio.lt

konsultacje logopedy – lilija.mikoniene@konarskio.lt

pytania ogólne – valerijus.jaglinski@konarskio.lt

Gimnazjum im. Szymona Konarskiego w Wilnie o ukierunkowaniu Innowacyjnej Przedsiębiorczości naboru dokonuje z całego terytorium Samorządu Miasta Wilna i okolic. Termin składania wniosków o przyjęcie – od 1 marca do 31 marca br.

We wniosku można wskazać maksymalnie 3 szkoły i jedną z nich ma być terytorialna, czyli do której przyszedł uczeń należy według deklarowanego miejsca zamieszkania.

W trakcie składania wniosku ważna może być kolejność wyboru szkół. Na pierwszym miejscu należy wskazać tę placówkę, do której dziecko chciałoby trafić. Zachęcamy do umieszczenia pod numerem pierwszym naszego gimnazjum.

Wnioski o przyjęcie do placówek oświatowych są składane elektronicznie. Podłączyć się do systemu można poprzez: <http://www.konarskio.lt/pl/rekrutacja-do-szkoly/>



Po zajęciach uśmiechnięte i radosne dzieci wróciły do auli, gdzie mogły podzielić się wrażeniami ze swymi rodzicami. W trakcie skromnego poczęstunku rodzice mieli możliwość bezpośrednio

częcia roku szkolnego.

Wszystkich naszych przyszłych uczniów zapraszamy do sobotniej szkółki „Wesoła karuzela” na zajęcia integracyjne oraz przygotowawcze do nauki w szkole. Zajęcia odbywa-

się udać na wirtualny spacer po szkole: <https://view.genial.ly/60310387529fd60d8b892478>

W razie pytań, proszę śmiało pisać:

w sprawie rekrutacji olga.jurke-

O walce z korupcją i nie tylko...

Dokończenie ze s. 1 informacji. Uzyskano w najkrótszym czasie pozytywny wynik. Odnaleziono dziecko i przekazano szczęśliwym rodzicom.

Opowiedział o drugim wypadku, gdy zaginęła 13 letnia dziewczynka i po 5 dniach poszukiwania odnalazła się. Rozumiemy, że tylko umiejętność korzystania z najnowszych osiągnięć technicznych, wiedza kryminologów oraz

doświadczenie w wykrywaniu różnych przestępstw i ich sprawców dają dodatnie wyniki.

Bardzo nas, słuchaczy PUTW, przeraziły dokonywane przestępstwa finansowe na Litwie przez przedsiębiorców różnych firm. Tworzą niedozwolone rachunkowości, ukrywają prawdziwe dochody. Jako przykład podał budżet SODRY, gdzie brakowało 180 mln, nie postępowaly podatki

z różnych sektorów, a najwięcej z naftowego. Zawdzięczając kontroli grupy kryminologów wyjawiono korupcję, przez media były nagłośnione oszustwa, uregulowano i do budżetu zebrano 3 mld euro. W wyniku podwyższono emerytury i wydzielono pomoce finansowe potrzebującym.

Podał przykłady prania „brudnych pieniędzy” w sektorze medycznym, kasyn, przy budowie

stadionu w Wilnie, basenu w Połdże.

Namawiał seniorów do aktywności, tłumaczył potrzebę broniących praw, wyjaśnienia niejasności, bycia ostrożnymi i nie wierzenia telekomunikacyjnym i internetowym propozycjom. Wyłudzenie od starszych osób oszczędności jest dość częstym zjawiskiem oszustów.

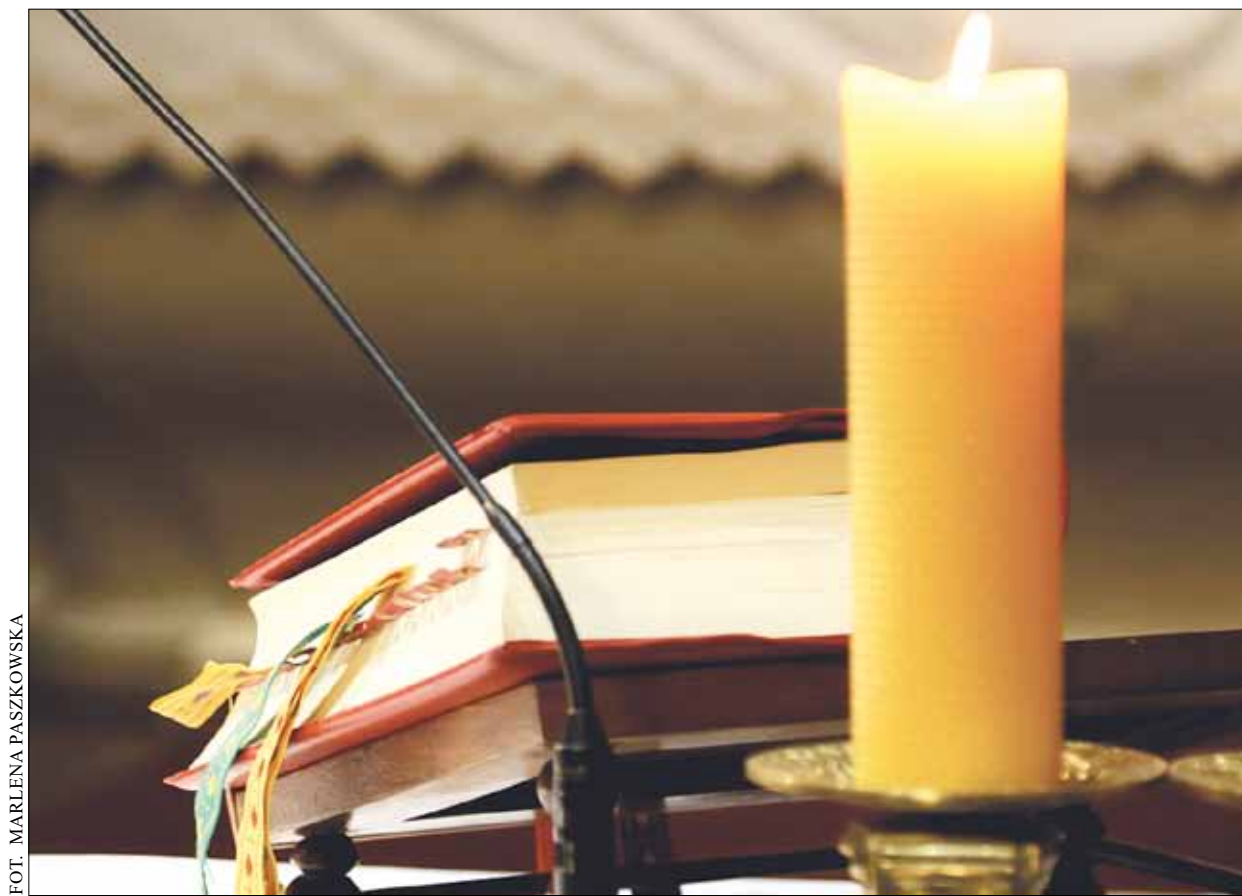
Wiele pytań było poruszonych przez słuchaczy PUTW.

Na zakończenie profesor rektor PUTW Ryszard Kuźmo w imieniu słuchaczy podziękował generałowi Antoniemu Mikulskiemu za tak interesujący wykład i wręczył książki „Duch Wileński” oraz „Impresje poetyckie i kronikarskie słuchaczy Polskiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Wilnie”.

Teresa Młyńska,
słuchaczka PUTW w Wilnie

Ewangelia na każdy dzień tygodnia

Szanowni Czytelnicy „Tygodnika Wileńszczyzny”, już w dwóchsetnym dwudziestym drugim, wydaniu mają Państwo możliwość codziennie spotykać się ze Słowem Bożym. Cieszymy się niezmiernie, że możemy przybliżyć życie, słowa i czyny Jezusa opisane w Ewangelii. Zamieszczamy Ewangelię na każdy dzień roku liturgicznego. Każdy fragment opatrzony został krótkim rozważaniem, które przyczynia się do refleksji nad przeczytanym Słowem Bożym i pomaga w zrozumieniu tego, co chce powiedzieć nam Stwórca. Na koniec każdego rozważania proponujemy krótką modlitwę, która wskazuje jedną z wielu dróg wcielania Go w życie. Niech Słowo Boże będzie inspiracją w naszym życiu.



FOT. MARLENA PASZKOWSKA

**Czwartek,
7 marca 2024**

Łk 11, 14-23

**SŁOWA EWANGELII
WEDŁUG ŚWIĘTEGO ŁUKASZA**

Jezus wyrzucił demona z człowieka niemego. A gdy demon wyszedł, niemy zaczął mówić. Tłumy zdumiewały się, ale niektórzy mówili: „Wyrzuca demony mocą ich przywódcy, Belzebuba”. Inni zaś, chcąc wystawić Go na próbę, domagali się od Niego znaku z nieba. On jednak, znając ich myśli, powiedział: „Każde królestwo wewnętrznie podzielone staje się pustkowiem i dom na dom się wali. Jeśli więc szatan walczy sam ze sobą, jak przetrwa jego królestwo? Wy mówicie, że Ja wyrzucam demony mocą Belzebuba. Jeżeli więc Ja mocą Belzebuba wyrzucam demony, to czyją mocą wyrzucają je wasi synowie? Dlatego oni będą waszymi sędziami. Jeśli jednak Ja wyrzucam demony mocą palca Bożego, to nadeszło już do was królestwo Boże. Gdy ktoś silny i uzbrojony strzeże swego pałacu, jego mienie jest bezpieczne. Lecz gdy nadejdzie mocniejszy od niego, pokona go, zabierze uzbrojenie, któremu zaufał, i rozdzieli zdobyte na nim tupy. Kto nie jest ze Mną, jest przeciwko Mnie, a kto nie zbiera ze Mną, ten rozprasza”.

SIŁA SUMENIA

Współcześnie może przerażać niewiara w złe duchy. Tymczasem „grzechem tego wieku jest utrata poczucia grzechu” – przestrzegał papież Pius XII. Zatrważa też brak wiary w moc Boga. W sumieniu często czujemy lęk, wiele rzeczy nas niepokoi, jesteśmy wewnętrznie rozdarci. Wyrzucając złego ducha, Jezus daje nam ważną katechezę, że musimy strzec naszego sumienia, bo „każde królestwo wewnętrznie podzielone staje się pustkowiem i dom na dom się wali”. To bardzo ważna przestroga, przecież stan naszego sumienia ma wpływ na nas samych i nasze relacje nie tylko z Bogiem, ale i z innymi ludźmi. Zatem powinniśmy być jak ewangeliczny „ktoś silny i uzbrojony”, strzec naszego sumienia. Sami jednak nie damy rady, zadbajmy więc, aby Jezus – nasza moc – był obecny w naszym życiu, abyśmy byli blisko Niego, a On będzie nas chronił i nam pomagał.

Panie, proszę, zamieszkaż w moim sercu, abym był człowiekiem prawego sumienia.

**Piątek,
8 marca 2024**

Mk 12, 28b-34

**SŁOWA EWANGELII
WEDŁUG ŚWIĘTEGO MARKA**

Jeden z nauczycieli Pisma, widząc, że Jezus dobrze odpowiedział saduceuszom, zapytał Go: „Które przykazanie jest pierwsze ze wszystkich?”. Jezus rzekł: „Pierwsze jest: «Słuchaj, Izraelu! Pan, Bóg nasz, jest Panem jedynym. Będziesz miłował Pana, swego Boga, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją mocą». Drugie jest to: «Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego». Nie ma innego przykazania większego od tych”. Powiedział do Niego nauczyciel Pisma: „Bardzo dobrze, Nauczycielu, słusznie powiedziałeś, bo jeden jest i poza Nim nie ma innego. Miłować Go całym sercem, całym rozumem i całą mocą i miłować bliźniego jak siebie samego o wiele więcej znaczy niż wszystkie całopalenia i ofiary”. Jezus, widząc, że rozsądnie odpowiedział, rzekł do niego: „Niedaleko jesteś od królestwa Bożego”. I odtąd nikt już nie odważył się Go pytać.

MIŁOŚĆ NA CAŁEGO

Najważniejsze jest: „Będziesz miłował Pana, swego Boga, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją mocą”. To znaczy całkowicie, czyli postawisz Boga w centrum swojego życia, zafasz Mu do końca, uwierzysz, że chce twojego dobra, i oddasz Mu całe swoje życie, bez żadnych zastrzeżeń. I zawsze będziesz Mu wierny. Credo wraz z przykazaniem miłości tworzy fundament życia chrześcijańskiego, bo wiara prowadzi do miłości Boga i człowieka, a miłość Boga – do miłości człowieka. Na fundamencie tym budujemy nasze relacje z bliźnim, kochając go jak siebie samego, nawet gdy bliźni okaże się naszym krzyżem.

Duchu Święty, oświeć mój umysł i serce, abym zrozumiał, że miłość Boga i bliźniego powinna być sensem mojego życia.

**Sobota,
9 marca 2024**

Łk 18, 9-14

**SŁOWA EWANGELII
WEDŁUG ŚWIĘTEGO ŁUKASZA**

Tym, którzy byli przekonani o swej sprawiedliwości, a innymi gardzili, Jezus powiedział taką przypowieść: „Dwóch ludzi weszło do świątyni, aby się modlić: jeden był faryzeuszem, a drugi celnikiem. Faryzeusz skupiony na sobie tak się modlił: «Boże, dziękuję Ci, że nie jestem jak inni ludzie: zdybry, niesprawiedliwi, cudzołężnicy, albo jak ten celnik. Poszczę dwa razy w tygodniu, daję dziesięcinę ze wszystkiego, co nabywam». Celnik natomiast stał z daleka i nie śmiał nawet oczu podnieść ku niebu, ale bił się w piersi, mówiąc: «Boże, bądź miłosierny dla mnie, grzesznego». Mówię wam: Ten odszedł do domu usprawiedliwiony, nie tamten. Bo każdy, kto się wywyższa, będzie ponizony; a kto się unia, będzie wywyższony”.

DWIE POSTAWY

Dzisiejsza Ewangelia pokazuje nam dwie różne postawy wobec Boga. Z jednej strony postawę pokory celnika, z drugiej – pełną pychy postawę faryzeusza. To pokora uświęca i usprawiedliwia. Natomiast pycha karmi się sobą, własnymi zasługami. Celnik, chociaż stoi z daleka i nie jest tak blisko ołtarza jak faryzeusz, zostaje dostrzeżony przez Boga. Pokora wywyższa. To ona tak naprawdę przybliżyła nas do Boga. A pyszne myślenie jedynie o sobie i własnych zasługach oddala od Niego. Podobnie jest z modlitwą. Tylko modlitwa pełna pokory i skruchy jest najbardziej głęboka i owocna. Modlitwa nie może być załatwianiem własnych interesów. Ona powinna być wyrazem naszej miłości do Boga.

Panie, proszę Cię, abym był jak ten celnik, pełen pokory, zawsze otwarty na Twoje miłosierdzie.

**Niedziela,
10 marca 2024
4 niedziela Wielkiego Postu**

J 3, 14-21

**SŁOWA EWANGELII
WEDŁUG ŚWIĘTEGO JANA**

Jezus powiedział do Nikodema: „Podobnie jak Mojżesz na pustyni wywyższył węży, tak też jest konieczne wywyższenie Syna Człowieczego, aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne. Tak bardzo bowiem Bóg umiłował świat, że dał swojego jednorodzonego Syna, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, lecz miał życie wieczne. Bóg przecież nie posłał swego Syna na świat, aby go sądził, lecz aby go zbawił. Ten, kto w Niego wierzy, nie podlega sądowi; ten jednak, kto nie wierzy, już został osądzony, ponieważ nie uwierzył w to, kim jest jednorodzony Syn Boży. Sąd zaś polega na tym: na świecie pojawiła się światłość, lecz ludzie bardziej umiłowali ciemność niż światłość, ponieważ ich czyny były złe. Każdy bowiem, kto popełnia zło, nienawidzi światłości i nie łączy do niej, aby jego czyny nie stały się jawne. Ten natomiast, kto żyje w prawdzie, zbliża się do światłości, aby jego czyny były widoczne – jako dokonane w Bogu”.

Ewangelia na każdy dzień tygodnia

DROGA DO ŚWIATŁA

Wielki Post jest czasem, w którym uświadamiamy sobie, że Bóg nas miłuje, że daje nam najcenniejszy dar – swojego Syna, abyśmy mieli życie. Bóg pragnie, abyśmy mocno wierzyli w tę prawdę, żeby nikt z nas zginął. Biedny jest człowiek, który nie wierzy i odrzuca miłość Boga lub krąży po bezdrożach, bo w jego życiu panują ciemności, gubi się. Tymczasem wiara rozświetla nasze drogi, daje szczęście, prawdziwą radość. Wielki Post jest właśnie taką drogą do światła. I my możemy nią podążać, jeśli staniemy w prawdzie o naszym życiu przed Bogiem i odstonimy przed Nim nasze serce tak jak Nikodem. Bóg nas kocha, więc pomoże nam swoją obecnością, da światło i życie.

Panie Jezu, przychodzę do Ciebie jak Nikodem. Proszę, oświeć moje serce i wskaż mi drogę do przemiany mojego życia.

**Poniedziałek,
11 marca 2024**

J 4, 43-54

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO JANA

Po upływie dwóch dni Jezus wyruszył z Samarii do Galilei. Sam bowiem kiedyś oświadczył: „Prorok nie cieszy się poważaniem w swojej ojczyźnie”. Gdy się więc pojawił w Galilei, przyjęli Go ci Galilejczycy, którzy widzieli wszystko, czego dokonał podczas świąt w Jerozolimie, gdyż i oni byli tam na uroczystościach. Jezus natomiast przybył powtórnie do Kany Galilejskiej, gdzie przedtem przemienił wodę w wino. W Kafarnaum chorował syn pewnego urzędnika królewskiego. Skoro dotarła do niego wiadomość, że Jezus wrócił z Judei do Galilei, udał się do Niego z prośbą, aby przyszedł i uleczył umierającego już chłopca. Jezus rzekł do niego: „Doprawdy, nie uwierzycie, jeśli nie zobaczycie znaków i cudów”. Urzędnik odparł: „Panie, przyjdź, zanim umrze moje dziecko”. Wtedy Jezus oznajmił mu: „Idź, syn twój żyje”. Człowiek ten uwierzył słowom Jezusa i odszedł do swego domu. A gdy jeszcze był w drodze, wybiegli mu naprzeciw słudzy z wiadomością, że chłopiec żyje. Zaczęli ich wtedy wypytywać o czas, kiedy mu się poprawiło. Odrzekli: „Wczoraj o siódmej spadła gorączka”. Ojciec uświadomił sobie, że właśnie o tej godzinie Jezus mu powiedział: „Syn twój żyje”. I uwierzył on sam, jak i wszyscy jego domownicy. Ten drugi cudowny znak uczynił Jezus po powrocie z Judei do Galilei.

MOC SŁOWA JEZUSA

„Uwierzył słowom Jezusa”. To zdanie z dzisiejszej Ewangelii pokazuje, jak ważna jest wiara w słowo Jezusa. Ono przecież daje życie. Bardzo często Jezus działa w naszym życiu przez swoje słowo. Czy to na Mszy św., gdzie słyszymy słowo Boże, czy podczas osobistej lektury Pisma Świętego. Czy karmimy nasz umysł i serce tym Słowem? Czy potrafimy uwierzyć Słowu, które Jezus każdego dnia kieruje do nas? Ono jest umocnieniem, ma moc nas przemienić, uzdrowić. Napędza nas pokojem, niesie nadzieję, dodaje sił. Słowo Jezusa ma moc. Przyjmijmy je do serca i dajmy się mu prowadzić.

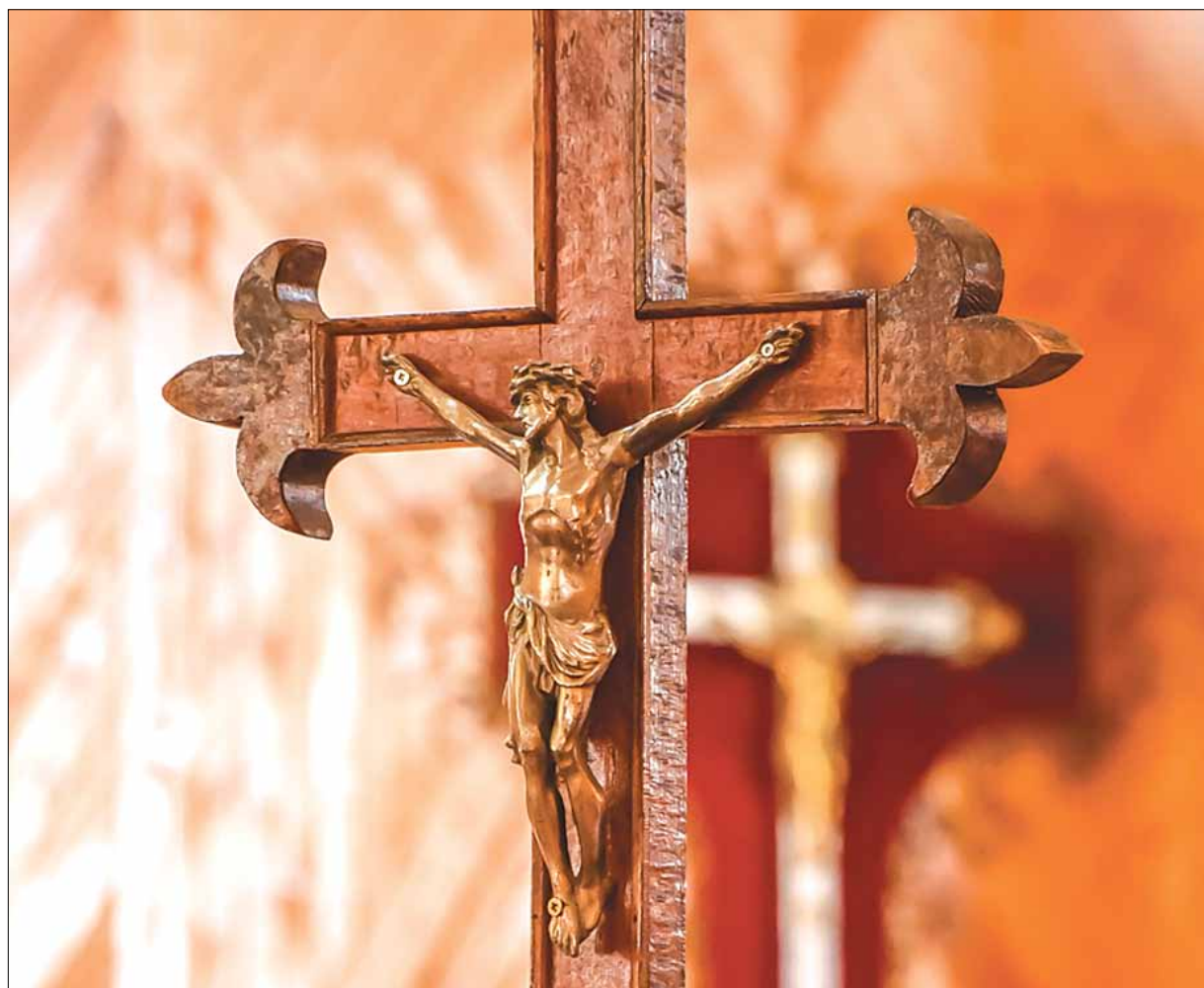
Panie Jezu, otwieram dzisiaj moje serce na Twoje słowo. Niech ono mnie prowadzi i umacnia.

**Wtorek,
12 marca 2024**

J 5, 1-16

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO JANA

Przypadało święto żydowskie i Jezus przybył do Jerozolimy. W Jerozolimie przy Owczej Bramie znajdowała się sadzawka, nazywana po hebrajsku Betesda, mająca pięć krążganków. W ich obrębie leżało wielu chorych, niewidomych, kulawych, sparaliżowanych. Był tam także pewien człowiek, który chorował trzydzieści osiem lat. Jezus zauważył go le-



FOT. MARLENA PASZKOWSKA

żącego tam, a wiedział, że mężczyzna ten już od dłuższego czasu był chory. Zapytał go więc: „Chcesz być zdrowy?”. Chory odpowiedział: „Panie, nie mam nikogo, kto by mnie zanurzył w sadzawce po poruszeniu się wody. A kiedy ja już do niej wchodzę, ktoś inny mnie wyprzedza”. Wtedy Jezus polecił mu: „Wstań, weź swoje postanie i chodź!”. I natychmiast człowiek ten wyzdrowiał. Zabrał swoje postanie i chodził. W tym zaś dniu przypadał szabat. Żydzi więc upomnieli uzdrowionego: „Dzisiaj jest szabat i nie wolno ci nosić twego postania”. Lecz on im odparł: „Przecież ten, który mnie uzdrowił, powiedział mi: «Wstań, weź swoje postanie i chodź!»”. Zapytali go więc: „Kim był ten człowiek, który ci powiedział «Wstań i chodź?»”. Uzdrowiony jednak nie wiedział, kto to był, ponieważ Jezus oddalił się od zgromadzonego tam tłumu. Gdy Jezus spotkał go później na terenie świątyni, powiedział do niego: „Spójrz, jesteś całkiem zdrowy. Nie grzesz już więcej, aby cię nie spotkało coś gorszego”. Po odejściu człowiek ten oznajmił Żydom, że to właśnie Jezus go uzdrowił. Z tego powodu, że Jezus uzdrawiał w szabat, Żydzi zaczęli Go prześladować.

DROGA MIŁOSIERDZIA

„Panie, nie mam nikogo, kto by mnie zanurzył w sadzawce po poruszeniu się wody”. Te słowa to wołanie wielu chorych i cierpiących do sumień ludzkich o pomoc. Niestety, bardzo często zamiast pomóc wkładamy człowieka jedynie w paragrafy prawa tak jak faryzeusze: „Dzisiaj jest szabat i nie wolno ci nosić twego postania”. Tylko Jezus daje uzdrowienie i moc. I pokazuje nam, jak ważny jest człowiek. Jak ważne jest miłosierdzie. Nazwa Betesda oznacza „dom miłosierdzia”. Nauczmy się postawy Jezusa wobec drugiego człowieka i bądźmy ludźmi miłosierdzia, bo – jak nauczał św. Jan Paweł II – „drogą Kościoła jest człowiek”. Pamiętajmy o tym każdego dnia.

Panie Jezu, proszę Cię, abym dostrzegał ludzi potrzebujących i zawsze był gotów im pomóc.

**Środa,
13 marca 2024**

J 5, 17-30

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO JANA

Ponieważ Jezus uzdrawiał w szabat, Żydzi zaczęli Go prześladować. On jednak im odpowiedział: „Mój Ojciec działa

stale, dlatego i Ja działam”. Żydzi więc tym bardziej usiłowali zabić Jezusa. Nie tylko bowiem łamał szabat, lecz samego Boga nazywał swoim Ojcem, czyniąc się w ten sposób równym Bogu. Jezus oświadczył im: „Uroczyste zapewniam was: Syn nie może nic uczynić od siebie, jeśli nie widzi działającego Ojca. Wszystko bowiem, co On czyni, czyni również Syn. Ojciec kocha Syna i ukazuje Mu wszystko, co sam czyni; ukazuje Mu nawet większe dzieła od tych, aby wzbudzić wasz podziw. Ponieważ tak jak Ojciec wskrzesza umarłych i daje życie, tak też i Syn obdarza życiem tych, których chce. Ojciec bowiem nie osądza nikogo, lecz całą władzę sądenia przekazał Synowi, aby wszyscy oddawali taką cześć Synowi, jaką oddają Ojcu. Kto nie czci Syna, ten nie czci także Ojca, który Go posłał. Uroczyste zapewniam was: Kto jest posłuszny mojej nauce i kto wierzy w Tego, który Mnie posłał, ma życie wieczne i nie będzie sądzony, lecz przeszedł ze śmierci do życia. Uroczyste zapewniam was: Nadchodzi godzina – a właściwie już jest – kiedy zmarli usłyszą wołanie Syna Bożego. Ci, którzy Go usłyszą, będą żyli. Podobnie jak Ojciec ma życie w sobie samym, tak też sprawi, że Syn ma je w sobie. Przekazał Mu również władzę sądenia, gdyż jest On Synem Człowieczym. Przestańcie się dziwić. Nadchodzi godzina, kiedy wszyscy, którzy spoczywają w grobach, usłyszą Jego wołanie i wyjdą z nich. Ci, którzy czynili dobro, zmartwychwstaną do życia, ci natomiast, którzy czynili zło, zmartwychwstaną na sąd. Ja nie mogę sam nic uczynić od siebie. Tak osądzam, jak słyszę od Ojca, i mój sąd jest sprawiedliwy, gdyż kieruję się wolą Tego, który Mnie posłał, a nie własną wolą”.

DAR ŻYCIA WIECZNEGO

Jesteśmy ukierunkowani ku życiu, ku wieczności. A kluczem do zrozumienia istoty naszego życia jest Bóg. Od życia tu, na ziemi, w czasie, który ofiarował nam Bóg, zależy nasze życie w wieczności: „Ci, którzy czynili dobro, zmartwychwstaną do życia, ci natomiast, którzy czynili zło, zmartwychwstaną na sąd”. To bardzo ważne przypomnienie dla nas. Całe działanie Jezusa jest ukierunkowane na to, aby dać nam życie. Jednak my często nie umiemy przyjąć tego daru, lekceważymy sakramenty Eucharystii oraz pokuty i pojednania, zamykając sobie drogę do życia wiecznego. A Jezus cierpliwie czeka na nasze opamiętanie.

Panie Jezu, dziękuję Ci za dar Twojej obecności i za to, że pragniesz, abym kiedyś osiągnął życie wieczne. Dziękuję, że walczysz o mnie każdego dnia.



Na korzyść Trumpa

Sąd Najwyższy Stanów Zjednoczonych orzekł, że Donald Trump nie może być wykluczony ze startu w wyborach bez decyzji Kongresu. Tym samym unieważniona została decyzja m.in. władz Kolorado, która dyskwalifikowała byłego prezydenta wśród wyborców z tego stanu. Decyzja sędziów Sądu Najwyższego była jednomyślna. Uznali oni, że władze stanowe mogą dyskwalifikować kandydatów ubiegających się o urzędy stanowe, ale nie ogólnokrajowe. Donald Trump już świętuje zwycięstwo, ponieważ tym wyrokiem unieważnione zostały też decyzje wykluczające go z wyborczego wyścigu w Illinois i New Hampshire. Były prezydent jest o krok od nominacji Partii Republikańskiej.

Eksplozje w Sztokholmie

Łącznie siedem osób odniosło obrażenia na skutek silnych eksplozji, do których doszło w poniedziałek wieczorem oraz we wtorek nad ranem w dwóch dzielnicach Sztokholmu. Wybuchy miały związek z porachunkami gangów. Policja bada związek między dwoma wybuchami. W obu przypadkach w zniszczonych mieszkaniach zameldowane były osoby związane z gangami. Wybuchy są metodą zastraszania konkurentów lub świadków w toczących się procesach.

KE o strategii na rzecz przemysłu zbrojeniowego

Komisja Europejska przedstawiła we wtorek pierwszą w historii UE strategię na rzecz przemysłu obronnego (EDIS). Definiuje ona cel, jakim jest osiągnięcie „gotowości przemysłu obronnego w Unii Europejskiej” w nowych warunkach geostrategicznych. W strategii przedstawiono wyzwania, przed którymi stoi obecnie europejska baza technologiczno-przemysłowa sektora zbrojeniowego, a także sposoby na lepsze wykorzystanie jej potencjału.

Swawola gangów na Haiti

Po napadach zbrojnych gangów na dwa największe haitańskie więzienia, z których wypuszczono przestępców, władze tego karaibskiego kraju wprowadziły na całym jego terytorium godzinę policyjną, obowiązującą od zmierzchu do świtu oraz 72-godzinny stan wyjątkowy. Policja podjęła pościg za zabójcami, porwaczami i innymi przestępcami, którzy opuścili więzienia. Z zakładów karnych zbiegło co najmniej cztery tysiące więźniów, a pozostało tylko 99 osadzonych.

Bogusław Nizieński skończył 96 lat

Pochodzący z Wilna polski prawnik, sędzia, działacz społeczny, żołnierz Armii Krajowej, wielki patriota Ziemi Wileńskiej – major Bogusław Nizieński – skończył dziś 96 lat.

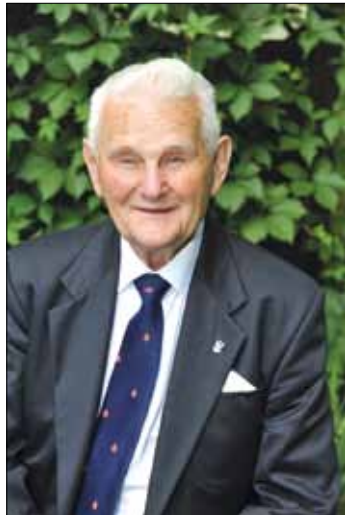
Bogusław Nizieński urodził się 2 marca 1928 roku w Wilnie. Szkołę podstawową i gimnazjum kończył na tajnych kompletach. Jako uczeń działał w małej dywersji – rozrzucał ulotki, malował napisy na murach. W 1944 roku wstąpił do Armii Krajowej. Brał udział w akcji „Burza”. Po wkroczeniu Armii Czerwonej pozostał w konspiracji. Po wojnie walczył w antykomunistycznym podziemiu w Zrzeszeniu Wolność i Niezawisłość.

Po wojnie zdał maturę. W 1946 roku wyjechał do Krakowa. Ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po odwilży gomułkowskiej w latach 1957–1959 odbył aplikację sędziowską, ale odmówił wstąpienia do PZPR, po czym przez 2,5 roku był asesorem.

Następnie został sędzią powiatowym, a potem wojewódzkim. W latach 1971–1981 pracował w Ministerstwie Sprawiedliwości w departamencie nadzoru sądowego. Wraz z Adamem Strzemboszem (później pierwszym prezesem Sądu Najwyższego w latach 1990-1998), współzakładał „Solidarność” w strukturach wymiaru sprawiedliwości. W 1989 roku, między innymi z profesorem Wiesławem Chrzanowskim, brał udział w pracach nad reformą sądow-

nictwa. Udzielał się w Centrum Obywatelskich Inicjatyw Ustawodawczych „Solidarność”.

W latach 1990-1998 był sędzią Sądu Najwyższego. W latach 1999-



2004 był Rzecznikiem Interesu Publicznego, zajmował się sprawami ilustracji.

Autor wielu artykułów o tematyce historyczno-wspomnieniowej.

Nizieński przez lata aktywnie działał w środowiskach kresowych, m.in. w Towarzystwie Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej. Zasiadał w Zarządzie Głównego Związku Piłsudczyków. Jest honorowym członkiem Związku Polaków na Litwie. Przewodniczący Rady do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych przy Urzędzie do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych.

W latach 90. ub. stulecia został

dwukrotnie odznaczony Orderem Odrodzenia Polski (Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Komandorskim). W 2008 roku w uznaniu znamienitych zasług dla Rzeczypospolitej Polskiej, a w szczególności dla przemian demokratycznych i wolnej Polski, za działalność państwową i publiczną został odznaczony Orderem Orła Białego – najwyższym polskim odznaczeniem państwowym. Został uhonorowany Medalem „Pro Patria” za kultywowanie pamięci o walce o niepodległość Ojczyzny, otrzymał Medal „Pro Bono Poloniae”, przyznany przez szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. Odebrał Odznakę Honorową „Bene Merito” oraz nagrodę Kustosza Pamięci Narodowej przyznaną przez Instytut Pamięi Narodowej. Uhonorowany też Medalem Stulecia Odzyskanej Niepodległości.

Bogusław Nizieński każdego roku stara się przyjeżdżać do rodzinnego Wilna, aby wziąć udział w uroczystościach, poświęconych ważnym wydarzeniom historycznym. Często podkreśla, jak Wilno i Wileńszczyzna są mu bliskie i jak ukształtowały jego tożsamość. Kilka lat temu podczas Apelu Pamięci w podwileńskich Krawczunach powiedział: „Jestem dumny z tego, że jestem wilniukiem, że mogę powoływać się na to. Moje serce bije szczególnie dla Wilna. Ja Wilna nie oddam w sercu nikomu”.

Fot. ipn.gov.pl

Francja opowiada się za cywilizacją śmierci



Francuski Senat przyjął propozycję, przez którą do francuskiej konstytucji wpisana zostanie polityka śmierci wymierzona w życie nienarodzonych. W tej sprawie ma odbyć się ostateczne głosowanie parlamentu.

Pojęcie wolności ma granicę – wyznacza ją drugi człowiek, jego wolność, godność, jego życie. Wbrew temu z ust prezydenta Francji padły niepokojące słowa.

– Francja chętnie daje przykład, wpisując wolność kobiety do aborcji w swojej konstytucji – mówił Emmanuel Macron, prezydent Francji.

Prezydent Emmanuel Macron

dalej brnie w kierunku, by wpisać do konstytucji bezprawie. On sam określa je prawem kobiety, ale przecież za prawo człowieka nie może zostać uznane odebranie życia drugiemu człowiekowi. Mimo to w ubiegłą środę francuski Senat, owacjami na stojąco, przyjął przepisy, jakie wpiszą politykę śmierci do konstytucji.

– To głosowanie jest historyczne – powiedział Eric Dupont-Moretti, minister sprawiedliwości Francji.

Politycy francuscy z entuzjazmem kierują kraj w stronę cywilizacji śmierci. Na co zareagowali księża biskupi, wśród nich były arcybiskup Paryża i lekarz.

„Francja sięgnęła dna. Stała się

państwem totalitarnym” – skomentował ks. abp Michel Aupetit, były arcybiskup Paryża.

Zmiany dotyczą art. 34 konstytucji. Ma być on zmieniony w taki sposób, by precyzował, że „prawo określa warunki, na jakich realizowana jest gwarantowana wolność kobiet do skorzystania z aborcji”. Uchwala, żeby została przyjęta, wymagana jest większość trzech piątych głosów, co jest osiągalne, ponieważ żadna z francuskich partii politycznych reprezentowanych w parlamencie nie kwestionuje zaproponowanego bezprawia. Dziś zajmuje się nią cały parlament.

Fot. senat.fr



Wydłużenie wakacji kredytowych

Rząd podjął decyzję o wydłużeniu wakacji kredytowych. Z rozwiązania tego będą mogły skorzystać osoby, w przypadku których rata stanowi 30 proc. dochodu ich gospodarstwa domowego. Projekt przewiduje możliwość zawieszenia spłaty raty w maju i czerwcu br. a w kolejnych kwartałach – raz na każdy kwartał. Z wakacji będą mogli skorzystać ci kredytobiorcy, których kredyt nie przekracza wartości 1,2 mln złotych.

Powołano szefów biur służb specjalnych

Premier Donald Tusk powołał szefów w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Służby Wywiadu Wojskowego. Wszyscy od kilku miesięcy – od 19 grudnia 2023 r. – byli pełniącymi obowiązki szefami tych służb. Szefów służb specjalnych powołuje premier po zasięgnięciu opinii prezydenta RP, sejmowej Komisji ds. służb specjalnych oraz Kolegium ds. służb specjalnych. Treść opinii nie jest dla szefa rządu wiążąca.

Tragiczny wypadek na poligonie

Na poligonie w Drawsku Pomorskim doszło we wtorek do wypadku podczas ćwiczeń. Pojazd gaśnicowy najechał na dwóch żołnierzy. Jeden z nich nie żyje, drugi znajduje się w ciężkim stanie. Szef MON złożył kondolencje rodzinie i bliskim poległego. Resort obrony objął rodziny obu żołnierzy opieką psychologiczną i zapewnia udzielenie wszelkiej niezbędnej pomocy.

Otwarcie ciepłowni geotermalnej

Minister klimatu i środowiska Paulina Hennig-Kolska i Główny Geolog Kraju Krzysztof Galos uczestniczyli w otwarciu ósmej ciepłowni geotermalnej w Polsce. Wykorzystanie geotermii w ciepłownictwie w Polsce to wciąż unikalne projekty. Ciepłownia geotermalna w Kole to ósma tego typu ciepłownia w Polsce. Ma bardzo korzystne parametry temperaturowe wody geotermalnej, bo około 90 st. C. Rozwój geotermii jako jednego z odnawialnych źródeł energii jest istotnym celem Polityki Energetycznej Polski do 2040 r.

75. rocznica śmierci Feliksa Konecznego, historyka, historiozofa, publicysty

Twórca oryginalnej koncepcji cywilizacji

Feliks Karol Koneczny urodził się 1 listopada 1862 r. w Krakowie. jako syn Józefa i Józefy z domu Brazda. Matka osierociła go jako kilkuletnie dziecko. Jego ojciec studiował, ale za udział w powstaniu krakowskim usunięto go z Uniwersytetu Jagiellońskiego, przez co podjął pracę na kolei, gdzie od stróża, poprzez magazyniera, został konduktorem.

Feliks Koneczny jako student pojął za żonę Marcelę Kerč, z pochodzenia Czeszkę. Mieli córkę Bronisławę i synów: Czesława oraz Stanisława.

Po ukończeniu szkoły podstawowej, Feliks podjął naukę w gimnazjum św. Anny. Początkowo nauka tam szła mu bardzo dobrze, jednak z czasem noty były coraz gorsze. Więc musiał powtórzyć klasę czwartą w Gimnazjum św. Jacka. W tej szkole sytuacja powtórzyła się – zaczął edukację z bardzo dobrymi wynikami, by potem się bardzo opuścić w nauce. Po licznych perturbacjach egzamin maturalny złożył jako ekstern.

W latach 1883–1888 studiował historię na Uniwersytecie Jagiellońskim, tytuł doktora uzyskał za pracę „Najdawniejsze stosunki Infant z Polską do r. 1393”. W latach 1889–1890 prowadził badania w Archiwach Watykańskich. Po powrocie pracował naukowo w Archiwum Akademii Umiejętności. Następnie pracował w bibliotekach Akademii Umiejętności i Uniwersytetu Jagiellońskiego, jednocześnie działał m.in. w Klubie Słowiańskim, Towarzystwie Szkoły Ludowej i Uniwersytecie Ludowym. W tym czasie publikował liczne artykuły w czasopiśmie: „Czas”, „Przegląd Polski”, „Głos Narodu” i miesięczniku „Świat Słowiański”, którego był redaktorem.

W czasie I wojny światowej w wyniku zarządzenia ewakuacji Krakowa Koneczny z rodziną znalazł się na Morawach w miejscowości Stare Hamry. W tym okresie napisał m.in.



następujące książki: Tadeusz Kościuszko, Dzieje Rosji i jako redaktor Polska w kulturze powszechnej.

Od 1919 r. pracował na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie jako zastępca profesora, gdzie habilitował się w 1920 r. pracą Dzieje Rosji do r. 1449. W 1922 r. uzyskał tytuł profesora. W latach 1922–1929 kierował katedrą historii Europy Wschodniej. W tym okresie współpracował z takimi czasopismami jak Kwartalnik Historyczny, Przegląd Powszechny, Ateneum Wileńskie, Ateneum Kapłańskie, Muzeum, Tęcza.

Po osiągnięciu wieku emerytalnego Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dwukrotnie przychyliło się pozytywnie wobec prośby Rady Wydziału Humanistycznego, by Koneczny mógł wykładać. W 1929 r. takiej zgody nie udzielono i profesor przeszedł na emeryturę. Powrócił do Krakowa. W latach 30. odszedł w swej aktywności naukowej od problematyki historycznej i publikował przede wszystkim

na tematy związane z historiozofią, etyką i religią. Wyrazem tego były następujące opracowania: O wielości cywilizacji, Święci w dziejach narodu polskiego, Rozwój moralności, Protestantyzm w życiu zbiorowym, Kościół jako polityczny wychowawca narodów. Publikował też w prasie katolickiej.

W czasie II wojny światowej górnej części domu, w której mieszkał Koneczny, dokwaterowano rodziny niemieckie. Po wojnie został zarejestrowany na Uniwersytecie Jagiellońskim, lecz bez prawa prowadzenia działalności dydaktycznej. Zmarł 10 lutego 1949 roku w Krakowie, pochowany w dwa dni później w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu Salwatorskim.

23 września 2023 r. staraniem krakowskiego oddziału IPN odsłonięto nowy nagrobek na grobie Feliksa Konecznego i jego rodziny.

W pracach historycznych Koneczny zajmował się historią Europy Środkowej i Wschodniej głównie w okresie średniowiecza i wczesnej nowożytności. Interesowały go zwłaszcza kwestie związane z zakonem krzyżackim oraz stosunki Polski i Litwy ze wschodnimi sąsiadami. Niektóre z jego prac syntetycznych miały charakter pionierski. Obok prac naukowych publikował także dzieła popularyzatorskie i podręcznikowe, jak Dzieje narodu polskiego dla młodzieży, Dzieje Śląska czy Dzieje Polski za Piastów i Dzieje Polski za Jagiellonów.

Pod względem metodologicznym uważał, że fakty historyczne należy wyjaśniać w kontekście jego cywilizacyjnego podłoża. Łączył więc historiografię ze swoją teorią cywilizacji. Opisując historię Polski, wskazywał, że jej konflikty z krajami sąsiednimi miały charakter cywiliza-

cyjny: Polska opiera się na cywilizacji łacińskiej, Rosja na cywilizacji turańskiej a Niemcy na cywilizacji bizantyńskiej. Koneczny podkreślał pozytywny wpływ Kościoła katolickiego na rozwój społeczeństwa oraz dominującą rolę idei i instytucji w historii.

Początkiem rozważań cywilizacyjnych Konecznego była refleksja nad stosunkiem Polski do Europy, naszej wartości cywilizacyjnej w ogóle. Zaowocowała ona artykułem Polska w kulturze powszechnej w dwutomowym dziele pod redakcją Feliksa Konecznego. Był to jednocześnie początek prac nad książką O wielości cywilizacji. Pierwszą obszerniejszą pracą historiozoficzną Konecznego było opublikowane w 1921 r. Polskie Logos a Ethos. Roztrząsanie o znaczeniu i celu Polski. Są to rozważania o celu Polski jako państwa i Polaków jako narodu. Cel taki pojmował on nie jako coś danego z góry, ale jako wybraną w sposób wolny ideę przewodnią, wokół której koncentrują się wysiłki narodu w danym okresie historycznym. Idea taka miałyby wynikać z okazanych w toku rozwoju danego narodu predyspozycji i uwzględniać potrzeby całej ludzkości. Koneczny twierdził, że miano narodu przysługuje tylko tym wspólnotom, które posiadają właśnie taki cel, inny niż własne przetrwanie. Celem Polski, zdaniem Konecznego, było głoszenie i dowodzenie nadrzędności prawa moralnego nad dążeniem za wszelką cenę do skuteczności w polityce, a także rozpowszechnianie idei dobrowolnej unii między narodami, której najdoskonalszy przykład widział w unii polskoliteńskich. W roku akademickim 1926/27 Koneczny prowadził na Uniwersytecie Stefana Batorego

całoroczne wykłady, w wymiarze 3 godzin tygodniowo, z przedmiotu „Wstęp do nauki o cywilizacji”.

Cywilizacja jest według Konecznego „metodą ustroju życia zbiorowego”. Jest wiele cywilizacji. Rządzą nimi prawa cywilizacyjne. Koneczny wyróżnił kilkadziesiąt cywilizacji historycznych, z których siedem istnieje współcześnie: arabska, bizantyńska, bramińska, chińska, łacińska, turańska, żydowska. Poddziałami i odmianami cywilizacji są kultury. Nie wykluczał, że istniało i istnieje współcześnie znacznie więcej cywilizacji, jednak tylko te siedem obejmuje wielkie społeczności i ma rzeczywisty wpływ na historię świata. Cywilizacje różnią się między sobą po pierwsze w trójprawie, tj. w prawie majątkowym, rodzinnym i spadkowym oraz w pojmowaniu abstraktów należących do tzw. quincunxu, czyli pięciomianu bytu: zdrowia, bogactwa, dobra, prawdy oraz piękna. Najwięcej różnic dostrzega Koneczny w sferze etyki, między różnymi etykami dostrzega on formalne podobieństwa, a mianowicie siedem generalistów – pojęć występujących we wszystkich znanych etykach: obowiązek, bezinteresowność, odpowiedzialność, sprawiedliwość, sumienie, stosunek do czasu i pracy. Pod te formalne pojęcia każda etyka podkłada własną różnorodną treść. Między cywilizacjami nie może być syntez a próby dokonania takowych kończą się, bądź to zdominowaniem jednej cywilizacji przez drugą, bądź też powstaniem acywilizacyjnej, niezdolnej do rozwoju a często i przetrwania, mieszanek.

Opr. Jan Lewicki
Na podstawie
pl. wikipedia.org.

130. rocznica urodzin Jarosława Iwaszkiewicza

Poeta, pisarz, eseista

Jarosław Iwaszkiewicz urodził się 20 lutego 1894 roku w Kalniku. W 1912 roku przysły pisarz rozpoczął studia prawnicze na Uniwersytecie Kijowskim, których nie ukończył. Jest to także okres pierwszych prób literackich. Za debiut poetycki Iwaszkiewicza uważa się wiersz „Lilith”, opublikowany w 1915 roku na łamach czasopisma „Pióro”.

W 1918 roku pisarz wyjechał do Warszawy, gdzie nawiązał znajomość z grupą młodych poetów związanych z pismem „Pro Arte et Studio”. Wraz z nimi założył grupę poetycką „Skamander”.

W latach 20-tych poeta współpracował z takimi czasopismami jak: „Zdrój”, „Kurier Polski” i „Wiadomości Literackie”. Przez trzy lata pełnił posadę sekretarza marszałka sejmu – Macieja Rataja.

W 1922 roku poeta wziął ślub z Anną Lilpop. Trzy lata później



wyjechał do Paryża na półroczne stypendium naukowe. W 1928 roku rodzina poety osiedla się w Stawisku pod Warszawą. Dom Anny i Jarosława Iwaszkiewiczów stał się miejscem spotkań poetów, pisarzy, przedstawicieli świata artystycznego a podczas wojny – schronieniem dla wielu z nich. Po zakończeniu wojny Iwaszkiewicz podjął się redagowania takich czasopism jak: „Życie Li-

terackie”, „Nowiny Literackie” oraz „Twórczość”. Jednocześnie pełnił funkcję prezesa Związku Zawodowego Literatów Polskich, a od 1947 roku był w składzie zarządu PEN Clubu.

Lata 1948-49 to kolejny okres wielkich podróży po świecie m.in. do Włoch, Francji i Brazylii. W 1952 roku Iwaszkiewicz otrzymał mandat poselski na Sejm. Trzy lata później poeta przejął stanowisko redaktora „Twórczości”. W latach 70-ych wykladał na Uniwersytecie Warszawskim. Nadal podróżował. Wydał kolejne tomy poetyckie (oraz cykle felietonów, opowiadania, artykuły), otrzymał nagrody. Pojawiały się ekranizacje kolejnych dzieł Iwaszkiewicza (1970 – „Brzezina”, reż. A. Wajda; 1973 – „Stracona noc”, J. Majewski; 1978 – „Panny w z Wilka”, reż. A. Wajda). W 1979 roku pisarz otrzymał honorowy doktorat Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Zmarł 2 marca 1980 r. w Warszawie.

105 rocznica śmierci Emmy Dmochowskiej, działaczki społecznej, pisarki

Gorąca patriotka

Emma Dmochowska z Jeleńskich urodziła się 29 lutego 1864 r. w Komarowiczach w powiecie mozyrskim na Polesiu. Odebrała staranne wykształcenie. Była gorącą patriotką. Już na Polesiu zbierała pieśni, podań i przysłowia ludowe i wydała opis etnograficzny „Wieś Komarowicze w powiecie mozyrskim”. W swoich dobrach założyła dwie tajne szkoły polskie dla dzieci dworskiej służby. Założyła sklep wiejski. Pomagała biednym chłopom. Po ślubie z Kazimierzem Dmochowskim od 1890 roku mieszkała w Wilnie, oddając się pracy pisarskiej, dobroczynnej i oświatowej, m. in. organizowała kursy dla nauczycieli. Założyła Związek Patriotyczny Polek. Pracowała w redakcji pisma „Zorza Wileńska” i „Jutrzenka”. Wydawała pismo „Unia” podczas I Wojny Światowej, w którym ostrzegała rodaków aby nie posyłali swe dzieci do cerkiewnych szkół z racji ich tam rusyfikowania się. Z tego powodu została osadzona w więzieniu na Łukiszkach.



W twórczości literackiej omawiała problemy obyczajowe i społeczne, przywiązanie do ziemi ojczystej, tradycje szlacheckie. Jej utwory przetłumaczono na niemiecki, czeski, rosyjski.

Była członkinią wileńskiego Towarzystwa Oświaty Narodowej. Zmarła 24 stycznia 1919 r. i została pochowana na wileńskiej Rossie.

Wszystkie jej utwory objęte były w 1951 roku zapisem cenzury w Polsce, podlegały natychmiastowemu wycofaniu z bibliotek. Jej książki to „Panienka”, „Dwór w Haliniszkach”, „Obrączka”, „Trzy pokolenia”, „Bociany”, „Jak odłamać gałąź”, „Kobieta, puchu marny...”, „Kalwarya pod Wilnem”.

J. L.

Mało popularna kalarepa odchudza, wspomaga wzrok i mózg

Kalarepa to bardzo zdrowe i smaczne warzywo, jednakże mimo zalet nie cieszy się popularnością. Być może z braku wiedzy o tym, jak wiele prozdrowotnych właściwości ma warzywo, więc zostaje pomijane w diecie. Natomiast kalarepa może zahamować procesy przedwczesnego starzenia, uspokoić nerwy oraz wesprzeć odchudzanie, a cukrzycy powinni się ją zjadać.

Kalarepa mimo wielu wartości odżywczych zawiera prawie wszystkie podstawowe dla zdrowia witaminy oraz pierwiastki mineralne, w tym żelazo i wapń, jak też bardzo ważną, bo chroniącą oczy luteinę.

Spożywając kalarepę, dostarczymy organizmowi witamin C, E, K, witamin z grupy B; żelaza, wapnia, magnezu, potasu, fosforu oraz cynku.

Kalarepa jest bogata także w błonnik, beta-karoten, luteinę czy glukozynolany. Te związki perfekcyjnie działają na prawidłowe funkcjonowanie organizmu.

Warzywo posiada także właściwości wpływające na poprawę pracy jelit, gdyż duża zawartość błonnika efektywnie wspiera regularne wypróżnianie się i je usprawnia. Temu zawdzięczając jest dobra szczególnie dla osób zmagających się z zaparciami.

Ponadto w kalarepie są substancje, których właściwości wspierają wzrok, pozytywnie wpływając na funkcjonowanie oczu, a także na jakość widzenia. Jak też dzięki niej oczy mają ochronę przed szkodliwym promieniowaniem UVA oraz UVB, prowadzących do powstawania wolnych rodników.

Spożywanie kalarepy poprawi również funkcjonowanie układu odpornościowego. Za sprawą witaminy C, której warzywo w 100 g zawiera aż 62 mg, zadziała też przeciwwzapalnie. Kalarepa ma także właściwości antyok-



sydacyjne, spowalnia procesy starzenia, chroni od stresu oksydacyjnego czy rozwoju chorób takich jak m.in. Alzheimer.

Kalarepa posiada jednocześnie właściwości bakteriobójcze oraz grzybobójcze, dlatego warzywo jest polecane osobom cierpiącym na bakterię *Helicobacter pylori*, zapobiegnie więc też rozwojowi wrzodów żołądka oraz dwunastnicy.

Regularne spożywanie kalarepy pozytywnie zadziała na pracę układu nerwowego, wesprze redukcję złego samopoczucia czy stanów depresyjnych, przy tym poprawi sprawność procesów myślowych oraz zapamiętywania.

Indeks glikemiczny kalarepy jest niski - wynosi tylko 20 kcal, dodatkowo warzywo reguluje wchłanianie cukrów z pokarmu, więc dlatego kalarepa jest bezpieczna dla osób chorujących na cukrzycę.

Kalarepa jest świetnym produktem także w czasie odchudzania. 100 g warzywa to jedynie 27 kcal. Jednakże mimo to, że jest niskokaloryczna potrafi nasycić, ponieważ zawiera sporo błonnika oraz dużą ilość wody. Warzywo pasuje osobom na diecie odchudzającej i redukcyjnej.

O właściwościach zdrowotnych kalarepy powinny nie zapominać i chętnie ją spożywać kobiety w ciąży, gdyż warzywo jest zasobne w witaminę B9, czyli kwas foliowy. Ten składnik jest bardzo ważny w tym okresie, gdyż bierze udział w prawidłowym rozwoju płodu; wpływa na dojrzewanie krwinek czerwonych oraz na biosyntezę DNA.

Kalarepa oraz jej liście są zalecane osobom cierpiącym na anemię, gdyż warzywo jest bogate w żelazo, więc uzupełni jego brak i pomoże w zmaganiu z niedokrwistością.

Natomiast kalarepy nie powinny jeść osoby ze zdrowotnymi dolegliwościami, m.in. z niewydolnością wątroby i niestrawnością.

Kalarepę można jeść najlepiej na surowo, gdyż jest to najzdrowsza forma tego warzywa. Solo smakuje wspaniale, więc nie potrzebuje żadnych dodatków. Najsmaczniejsze są młode, słodkie i chrupiące okazy, przy tym nie obierając skórki. Surową kalarepę można też dodać do warzywnych koktajli czy warzywno-owocowego smoothie lub soku.

Jeśli kalarepa jest starsza i twarda to warto ją obrać i poddać obróbce termicznej, upiec lub ugotować. Warzywo z powodzeniem można dodawać do gulaszy, potrawek i zup. Sprawdza się też jako dodatek do surówek czy sałatek lub przygotować kalarepowe frytki.

Smarowidło z karkówki wolno duszonej w smalcu

Karkówka wolno duszona w smalcu jest przepyszny smarowidłem do świeżego chleba. Aromatyczne, mięsne smarowidło jest gratką dla wielbicieli smalcu ze skwarkami, ponieważ karkówka wolno duszona w smalcu jest jeszcze smaczniejsza.



Składniki: 500 g karkówki bez kości; ok. 300 g czystego smalcu; 2 cebule; 2 ząbki czosnku; pół łyżeczki soli; 1 łyżeczka pieprzu ziółowego; 1 łyżeczka gorczycy mielonej; 1 łyżeczka papryki czerwonej; 1 łyżka majeranku.

Przygotowanie

- Karkówkę pokroić w kostkę 2x2 cm i obtoczyć w przyprawach: pieprzu ziółowym, papryce, gorczycy, soli i odłożyć zamarynowane mięso na 2-3 godziny.

- W dużej i głębokiej patelni rozgrzać 2-3 łyżki smalcu i zarumienić na nim karkówkę.

- Następnie wrzucić resztę smalcu (ok. 300 g), aby przykrył karkówkę.

- Zmniejszyć ogień do minimum i dusić pod przykryciem karkówkę dwie i pół do trzech godzin.

- Tłuszcz musi tylko delikatnie „mrugać”, a karkówka doskonale się rozprószyć, tak aby się rozpadała.

- Po tym czasie dodać do karkówki pokrojoną w piórka cebulę i dusić całość jeszcze pół godziny pod przykryciem.

- Następnie dodać do mięsa zmiądzony czosnek i rozarty w dłoniach majeranek.

- Wyłączyć ogień. Mięso rozdzielić łyżką na włókna, rozdrobnić.

- Gorące smarowidło przełożyć do dowolnego naczynia, ostudzić i wstawić do lodówki, aby zastygło.

Porady:

- Karkówki nie kroić bardzo drobno, ponieważ mięso zbyt szybko skurczy przy smażeniu i będzie twarde.

- Karkówkę warto zamarynować dzień wcześniej i trzymać w lodówce przez całą noc, będzie smaczniejsza.

Zapiekanka ziemniaczana z kurczakiem

Zapiekanki cieszą się popularnością, przede wszystkim, że są nieskomplikowane i szybkie w przygotowaniu. Ponadto są to smaczne i sycące dania, do których można wykorzystać np. ziemniaki, które zostały z poprzedniego obiadu czy kolacji.

Składniki: 8-10 ugotowanych ziemniaków; 2 piersi z kurczaka; 1 duża cebula; 2 czerwone papryki; 100 -150 g żółtego sera; 2-3 łyżki śmietany 18%; 2 jajka; suszony koperek; suszony tymianek; przyprawa do kurczaka; sól, pieprz, olej i szczypiorek.

Przygotowanie

- Piersi z kurczaka oczyścić i pokroić w większą kostkę, oprószyć przyprawą do kurczaka, wymieszać.

- Cebulę obrać, pokroić w kostkę.

- Paprykę oczyścić i również pokroić w kostkę.

- Śmietanę doprawić solą i pieprzem oraz połączyć z jajkami i suszonym koperkiem.

- Na patelni rozgrzać odrobinę oleju, dodać kurczaka, zrumienić, dodać cebulę i paprykę, chwilę smażyć.

- Naczynie żaroodporne posmarować olejem i ułożyć pokrojone w kawałki ziemniaki, posypać tymiankiem.

- Następnie wyłożyć połowę startego na tarce żółtego sera i rozłożyć równomiernie pierś z kurczaka z warzywami.

- Całość zalać przygotowaną śmietaną z jajkami i posypać resztą żółtego sera.

- Naczynie żaroodporne przykryć pokrywką (lub nakryć folią aluminiową).

- Piec około 30 minut w 170 st. C.

- Na 10 minut przed końcem pieczenia zdjąć pokrywkę i zapiekać do zarumienienia sera.

* Przed podaniem posypać posiekany szczypiorkiem.





EUROPEJSCY KONSERWATYŚCI I REFORMATORZY

Członkiem zarządu Grupy EKR w Parlamencie Europejskim jest europoseł Waldemar Tomaszewski, prezes AWPL-ZChR.

Frakcja EKR w Parlamencie Europejskim opowiada się:

- ✓ za Europą Ojczyzn
- ✓ za tradycyjną rodziną
- ✓ za wartościami chrześcijańskimi
- ✓ za niższymi podatkami
- ✓ za równymi dopłatami dla rolników
- ✓ za zmniejszeniem bezrobocia wśród młodzieży



68
POSŁÓW

20
PARTII

17
KRAJÓW

EUROPEJSCY KONSERWATYŚCI I REFORMATORZY
to grupa powstała w 2009 roku, w której skład
wchodzi 68 eurodeputowanych z 17 krajów UE

(Zam. 13377)

"WESOŁA KARUZELA"

więcej informacji

ZARASZAMY

dzieci w wieku 6 - 7 lat

DO SZKÓŁKI SOBOTNIEJ

💡 **"WESOŁA KARUZELA"**

PRZYJDŹ - POZNAJ - ZOSTAŃ

CZEKAJĄ NA WAS:

- zajęcia integracyjne oraz przygotowawcze do nauki w szkole;
- zajęcia języka angielskiego, litewskiego, robotyki, szycia, plastyki, Lego i STEAM;
- konsultacje logopedy.

Spotykamy się w każdą sobotę godz. 10.00-12.00

(8 5) 213 0518
rastine@konarskio.vilnius.lm.lt
Statybininkų g. 5, 03200 Vilnius

GIMNAZJUM IM. SZYMONA KONARSKIEGO
WILNO

* Z okazji Dnia Urodzin **Waldemarowi TOMASZEWSKIEMU**, przewodniczącemu Akcji Wyborczej Polaków na Litwie - Związku Chrześcijańskich Rodzin, prezesowi Związku Polaków Litwy, posłowi do Parlamentu Europejskiego, życzymy, aby zawsze cieszył się dobrym zdrowiem, miał siłę i odwagę do podejmowania nowych wyzwań. Niech Pana kreatywność i pasja do pracy przyczyniają się do sukcesów na obranej niwie działalności.

Wszelkich łask Bożych!

Z szacunkiem

członkowie Rady Naczelnej AWPL-ZChR

* Z okazji Dnia Urodzin prezesowi ZPL **Waldemarowi TOMASZEWSKIEMU** życzymy, by więcej dbał o zdrowie, a Pan Bóg Wszechmogący dopomagał Mu, także w tej noszy, którą wziął na swe barki za nas. Prosimy Matkę Boską o opiekę nad najbliższą Jego i partyjną rodziną.

Koło ZPL, AWPL-ZChR „Zameczek”

* Z okazji Dnia Urodzin **Waldemarowi TOMASZEWSKIEMU**, posłowi do Parlamentu, liderowi ZPL życzymy wielu szczęśliwych chwil, słonecznych dni, zdrowia, spełnienia marzeń, Bożego błogosławieństwa i Jego nieustającej pomocy. Abyś miał siły nadal stawać w obronie pokrzywdzonych.

Katolickie Stowarzyszenie Polaków na Litwie z prezeską Pauliną Mielko na czele

* Z okazji pięknego jubileuszu Urodzin **Marii BALSEWICZ** składamy najserdeczniejsze życzenia dobrego zdrowia na długie lata, radosnych słonecznych dni niezależnie od pogody i pory roku, wiosny w sercu każdego dnia. Niech każda chwila życia będzie szczęśliwa bez trosk i zmartwień i towarzyszą miłość i ciepło najbliższych osób. Niech Matka Boża czuwa i otacza opieką całą Twoją rodzinę.

Jadwiga Bogucka z rodziną

Z całego serca

* Z okazji Jubileuszu 75-lecia urodzin **Jadwidze GOŁUBIEWSKIEJ** życzymy dużo zdrowia, jak najwięcej słonecznych, radosnych dni, pogodnego nastroju, miłości osób najbliższych, wielu dobrych przyjaciół, pociechy z dzieci i wnuków oraz opieki Matki Bożej Trockiej.

Koło ZPL w Trokach

* Z okazji Dnia Urodzin starosty **Marka PIŁATA** najserdeczniejsze życzenia: zdrowia dobrego na długie lata, szczęścia, radości, powodzenia w życiu, spełnienia marzeń, pogody ducha oraz opieki Bożej na co dzień.

Kolektyw starostwa Ławaryszki

* 80 lat – wiek imponujący, szacunek u ludzi wzbudzający, bogactwo wiedzy i doświadczenie godne z pewnością pozazdrosczenia. W Dniu Urodzin **Krystynie BALSEWICZ** życzymy spokoju, dużo zdrowia, radości i od dzieci i wnuków miłości.

Krystyna Tarejlis

* Z okazji Dnia urodzin **Ryszardowi CZECZOTOWI**: drogi Ryszardzie, w swoim dniu urodzin ciesz się razem z nami, patrz na świat czystym sercem, a będziesz na pewno szczęśliwy.

Rektor Ryszard Kuźmo i słuchacze PUTW

* Z okazji Dnia Urodzin **Wiolecie i Radosławowi ŁAJEWSKIM** życzę, aby kolejne lata niosły zdrowie, radość i spokój. Niech krąg przyjemnych chwil otacza Was zawsze, a gwiazda dobroci i życzliwości świeci zawsze i wszędzie. Niech Bóg błogosławi i nieustannie obdarza swoją łaską i pokojem.

Babcia Janina

* Z okazji Dnia Urodzin byłemu dyrektorowi szkoły w Mickunach **Bernardowi AWŁASEWICZOWI** składamy najserdeczniejsze życzenia: zdrowia, wszelkiej pomyślności, optymizmu życiowego oraz szczęścia w gronie najbliższych. Niech omijają troski i smutki dnia codziennego.

Starostwo mickuńskie oraz Wspólnota w Mickunach

* Z okazji Dnia Urodzin **Bożenie SINKIAVIČIENĖ**, dyrektorce żłobka-przedszkola w Mickunach, życzymy aby każdego dnia na nowo zachwycała się życiem, niepowtarzalnym i jedynym, miłością, wszechobecną i cierpliwą, przyjaźnią, niezniszczalną i cichą, i uśmiechała się do siebie i świata. Spełnienia wszystkich marzeń!

Starostwo mickuńskie

* Z okazji pięknego Jubileuszu **Jadwidza UDENIS** ślemy życzenia:

Żeby spełniły się wszystkie marzenia.
Aby nigdy nie odczuła samotności,
Ale doświadczała mnóstwo miłości.
Żeby mimo wieku była silna, zdrowa,
A każdy dzień – okazją wyjątkową.
By powodów do radości było wiele,
I by zawsze byli wierni przyjaciele.

Zespół JEZIORANKA

* W życiu jest wszystko: i przeszłość, i przyszłość, i wielkie prace, i marzeń moc. Szczęśliwy człowiek, który z serca otwartością przez życie kroczy i miłość ludziom dzielić chce...

W uroczystym dniu Jubileuszu **Czesławie Subocz** składamy szczerze i serdeczne życzenia długich lat życia przepelnionych zdrowiem, szczęściem, szacunkiem ze strony najbliższych i opieką Bożą na długie lata, pogody ducha, wiary, nadziei, miłości.

Członkowie koła Żywego Różanca w Rukojniach



Śpieszmy się kochać ludzi...

Tak szybko odchodzą...! (Ks. Jan Twardowski)

Składamy wyrazy szczerego współczucia całej Rodzinie z powodu śmierci wieloletniej dyrektorki Gimnazjum im. ks. Józefa Obrebskiego w Mejszagole **Alfredy JANKOWSKIEJ**. Jej odejście jest ogromną stratą dla społeczności gimnazjalnej. Dziedzictwo śp. Alfredy w postaci pozytywnego wpływu na życie uczniów będzie nadal trwać, a oddanie, pasja i zaangażowanie w edukację pozostaną na zawsze w naszej pamięci.

Cześć Jej pamięci!

Spółeczność Gimnazjum im. ks. Józefa Obrebskiego w Mejszagole



Nikt z nas nie żyje dla siebie i nikt nie umiera dla siebie; jeżeli bowiem żyjemy, żyjemy dla Pana; jeżeli zaś umieramy, umieramy dla Pana. I w życiu więc i śmierci należymy do Pana (Rz 14,7-8)

Serdeczne wyrazy współczucia składamy Rodzinie śp. **ALFREDY JANKOWSKIEJ**. Jako wychowanka ks. prałata Józefa Obrebskiego stała się obecna w życiu parafii, kierowała się wartościami zaszczepionymi przez swego duchowego Mistrza. Niech odpoczywa w pokoju...

Kierowniczka i pracownicy Muzeum Księdza Prałata Józefa Obrebskiego



Kiedy umrę, zobaczę podszewkę świata.

Drugą stronę, za ptakiem, górą i zachodem słońca. (...)

Co nie zgadzało się, będzie się zgadzało.

Co było niepojęte, będzie pojęte. (Czesław Miłosz)

Rodzinie śp. **ALFREDY JANKOWSKIEJ**, wieloletniej zespółance, składamy szczerze wyrazy współczucia. Łączymy się w smutku i modlitewnej pamięci.

Zespół „Mejszagolanki”



Składamy wyrazy głębokiego współczucia **Gintarasowi PIPRASOWI** i całej Rodzinie z powodu śmierci ukochanej Mamy Janiny

Koło ZPL w Sużanach

Nocna Droga Krzyżowa w Kalwarii Wileńskiej



W piątek, 8 marca, o godz. 20.00 parafia Odnalezienia Krzyża Świętego w Wilnie (Kalwaria Wileńska) zaprasza na nocną Drogę Krzyżową.

Początek przy stacji Matki Bożej Bolesnej w Bołtupiach. Droga Krzyżowa będzie odprawiana w językach polskim i litewskim. Intencja o pokój na świecie oraz o błogosławieństwo Boże dla kobiet.



Składamy wyrazy szczerego współczucia Rodzinie i Bliskim z powodu śmierci **Alfredy JANKOWSKIEJ**, wieloletniej członkini Zarządu Wileńskiego Rejonowego Oddziału Związku Polaków na Litwie, prezeski koła ZPL w Mejszagole, dyrektorki Gimnazjum im. ks. Józefa Obrebskiego w Mejszagole.

Niech Pan Bóg Wszechmogący przyjmie ofiarę Jej życia i obdarzy wiekuiustym pokojem.

Zarząd Wileńskiego Rejonowego Oddziału ZPL

Pierwsze podium Polaka

Aleksander Zniszczoł po raz pierwszy w karierze stanął na podium zawodów Pucharu Świata w skokach narciarskich. W Lahti zajął trzecie miejsce. Zwyciężył Austriak Jan Hoerl, a drugi był Słoweniec Peter Prevc.



To również pierwsze podium reprezentanta Polski w tym sezonie Pucharu Świata.

Piąty tytuł Zielińskiego

Rozstawieni z numerem drugim Jan Zieliński i Monakijczyk Hugo Nys pokonali grających z „jedyneką” Meksykanina Santiago Gonzaleza i Brytyjczyka Neala Skupskiego 6:3, 6:2 w finale gry podwójnej w tenisowym turnieju ATP w Acapulco. To piąty w karierze deblowy tytuł Zielińskiego.

Awans tenisistek

Tenisistki stołowe KTS Enea Siarkopolu Tarnobrzeg pokonały we własnej hali austriacki Linz AG Froschberg 3:2 w rewanżowym meczu półfinałowym Ligi Mistrzyń i awansowały do decydującej rozgrywki.

Celne strzały biało-czerwonych

Polki zdobyły srebrny medal w nowej konkurencji trio w karabinie pneumatycznym na dystansie 10 metrów w strzeleckich mistrzostwach Europy w węgierskim Gyoer. Łącznie biało-czerwoni wywalczyli sześć medali – cztery seniorzy, a dwa juniorzy.

Zwycięstwo mistrza świata

Broniący tytułu mistrza świata Formuły 1 Holender Max Verstappen z zespołu Red Bull wygrał pierwszy w sezonie 2024 wyścig - Grand Prix Bahrajnu na torze Sakhir. To jego 55. zwycięstwo w karierze.

Wygrana i remis

Piłkarze ręczni Industarii w pokonali u siebie norweski Kolstad Handball 31:23, a Orlen Wisła zremisowała na wyjeździe z duńskim GOG Handbold 32:32 w 13. kolejce Ligi Mistrzów. Kielczanie są już pewni gry w fazie pucharowej, a losy półfinału rozstrzygną się w tym tygodniu.

Dwa medale biało-czerwonych na halowych mistrzostwach świata w lekkiej atletyce

Ewa i Pia nie zawiodły

Ewa Swoboda i Pia Skrzyszowska, zdobywając medale HMŚ uratowały honor polskiej lekkiej atletyki. Miejmy nadzieję, że nie powiedziały jeszcze ostatniego słowa i będą błyszczały również podczas Igrzysk Olimpijskich w Paryżu

Pia Skrzyszowska zdobyła brązowy medal lekkoatletycznych halowych mistrzostw świata w Glasgow w biegu na 60 m ppł. Wcześniej srebrny krążek w biegu na 60 m wywalczyła Ewa Swoboda. Zarówno Pia, jak i Ewa są pierwszymi Polkami, które stanęły na podium w tych konkurencjach na zawodach takiej rangi.

Mistrzyni Polski w biegu przez płotki w finale uzyskała czas 7,79. Triumfowała Devynne Charlton z Bahamów, która poprawiła własny rekord świata na 7,65. Francuzka Cyrena Samba-Mayela wywalczyła srebro wynikiem 7,74.

Mistrzyni Polski w półfinale wyrównała swój rekord życiowy wynikiem 7,78. Do rekordu kraju Zofii Bielczyk brakuje jej tylko 0,01 sekundy. Trenerem Skrzyszowskiej jest jej ojciec – Jarosław. Reprezentanci Polski podczas czempionatu w Glasgow wywalczyli dwa medale – Ewa Swoboda była druga w biegu na 60 m. Swoboda w finale musiała uznać wyższość reprezentantki Saint Lucii – Julien Alfred, która triumfowała czasem 6,98. Swoboda była wolniejsza o 0,02 sekundy. Trzecie miejsce zajęła reprezentantka Włoch Zaynab Dosso – 7,05. Natomiast w półfinale Swoboda poprawiła własny rekord kraju na 6,98.

Szwed Armand Duplantis wynikiem 6,05 wygrał konkurs skoku o tyczce. Na podium stanęli też Amerykanin Sam Kendricks i Grek Emmanouil Karalis. Piotr Lisek nie zaliczył żadnej wysokości, a Robert Sobera zrezygnował ze startu.

Maksymilian Szwed, Jan Wawrzkiwicz, Daniel Sołtysiak i Mateusz Rzeźniczak czasem 3.08.00 zajęli piąte miejsce w sztafecie 4x400 m Wygrali



Belgowie przed Amerykanami i Holendrami. Jonathan Sacoor, Dylan Borlee, Christian Iguacel i Alexander Doom triumfowali wynikiem 3.02,54. Doom na ostatniej prostej wyprzedził Chrisa Bailey'a i wywalczył drugi złoty medal w Glasgow, gdyż w sobotę wygrał indywidualny bieg na 400 m.

Holenderka Femke Bol w sobotę poprawiła halowy rekord świata w biegu na 400 m wynikiem 49,19. W niedzielę zdobyła drugi złoty medal. Wraz z Lieke Klaver, Cathelijn Peeters i Lisanne de Witte wygrała sztafetę 4x400 m czasem 3.25,07.

Norbort Kobielski zajął siódme miejsce w finale skoku wzwyż. Złoty medal wywalczył Nowozelandczyk Hamish Kerr. Na podium stanęli też Amerykanin Shelby McEwen i Koreańczyk Sanghyeok Woo. Kerr triumfował najlepszym w tym roku wynikiem na świecie – 2,36. Drugi McEwen i trzeci Woo zakończyli konkurs rezultatem 2,28.

Thea LaFond została mistrzynią świata w trójskoku. Reprezentantka Dominiki osiągnęła najlepszy w tym roku wynik – 15,01. Srebrny medal zdobyła Kubanka Leyanis Perez Hernandez (14,90), a brązowy Hiszpanka Ana Peleteiro-Compaore (14,75).

Konkurs skoku w dal wygrała Amerykanka Tara Davis-Woodhall, która w najlepszej próbie uzyskała 7,07. Za nią uplasowały się jej rodaczka Monae Nichols (6,85) i reprezentantka Hiszpanii Fatima Diame (6,78).

Niedziela była ostatnim dniem czempionatu w Glasgow. Biało-czerwoni ze srebrem Swobody i brązem Skrzyszowskiej zajęli 18. miejsce w klasyfikacji medalowej. Wygrali Amerykanie z dorobkiem 20 medali: sześciu złotych, dziewięciu srebrnych i pięciu brązowych.

LeBron James jako pierwszy przekroczył granicę 40 000 punktów

Ściga się tylko ze sobą

LeBron James został pierwszym w historii ligi NBA koszykarzem, który zdobył ponad 40 000 punktów. 39-letni gwiazdor Los Angeles Lakers w sobotę rzucił ich 26 i ma dokładnie 40 017. Jego zespół przegrał jednak u siebie z Denver Nuggets 114:124.

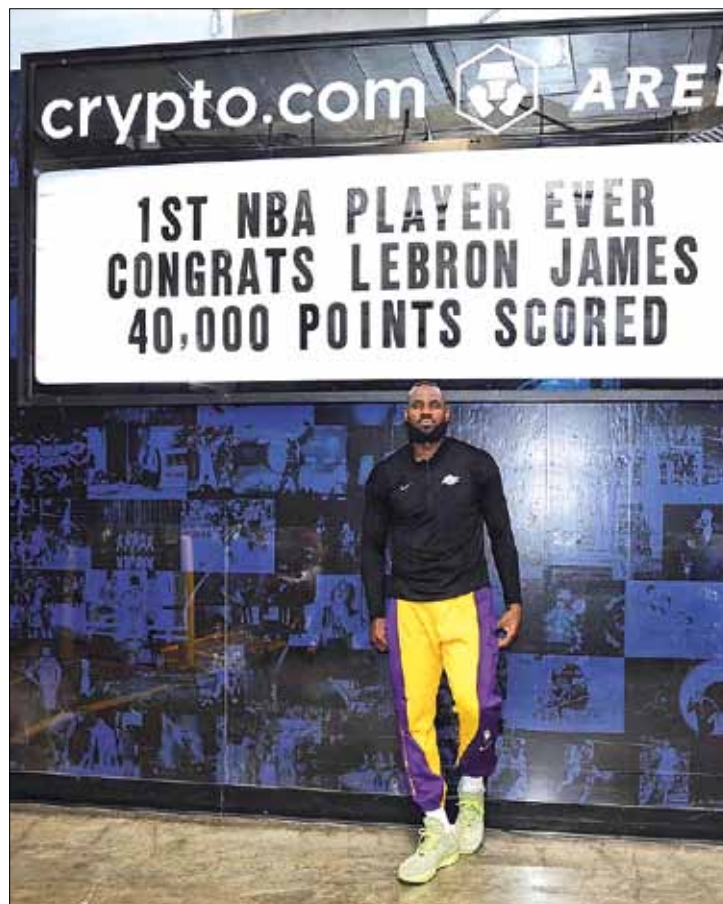
James najlepszym strzelcem wszech czasów w NBA został w lutym ubiegłego roku, gdy wyprzedził występującego w latach 1969-89 Karrema Abdula-Jabbara. Od tamtego czasu ściga się już tylko ze sobą. Żaden inny aktywny obecnie koszykarz nie ma nawet 30 000 pkt. Najbliżej jest dziewiąty na liście wszech czasów Kevin Durant – 28 342 pkt. Pułap 40 000 punktów osiągnął na początku drugiej kwarty po ataku na kosz. Kibice zgotowali mu owację na stojąco.

– Czuję, że na parkiecie wciąż stanowią zagrożenie. Wciąż jestem w stanie robić te same rzeczy, co 10 lat temu, a niektóre takie, co nawet 20 lat temu, co aż dziwnie brzmi – powiedział po spotkaniu.

W starciu z Nuggets James był najlepszym zawodnikiem Lakers, ale na obrońców tytułu to nie wystarczyło. Goście kontrolę nad meczem przejęli w trzeciej kwarcie, a do zwycięstwa tradycyjnie poprowadził ich Nikola Jokic. Serb uzyskał 35 pkt, 10 zbiórek i siedem asyst.

James w NBA występuje od 2003 roku, kiedy z numerem jeden w drafcie został wybrany przez Cleveland Cavaliers. W 2008 r. został najmłodszym koszykarzem w historii, który zdobył 10 000 punktów. Pięć lat później miał na koncie już 20 000 pkt (również jako najmłodszy w historii), a w 2018 roku 30 000. Liczby te odnoszą się tylko do spotkań rozegranych w sezonie zasadniczym. James zdobył też 8 023 pkt w fazie play off.

W dorobku ma cztery tytuły mistrzowskie (2012, 2013, 2016, 2020), wszystkie okraszone nagrodą dla najbardziej wartościowego zawodnika (MVP) finałów. Cztery raz był MVP sezonu (2009, 2010, 2012, 2013), a aż 20-krotnie, co jest rekordem, wybierano go do Meczów Gwiazd. Z reprezentacją USA w 2008 i 2012 roku zdobywał olimpijskie złoto.



LeBron James jest najlepszym strzelcem wszech czasów – w NBA zdobył już 40 017 punktów!